

**Vejen
til
Lyset**

Refleksioner over formålet med livet

Harald G. Jensen
Forlaget »ANGEL«

Harald G. Jensens bøger om atlantis - landet med de grønne enge, Hjælp - det spøger, Den Usynlige virkelighed og Hvad øjet ikke ser har inspireret og underholdt hundredevis af mennesker over det ganske land.

I *Vejen til lyset* fortsætter han, på sin engagerede måde, og indvier os i nye tiltag og informationer fra den åndelige verden. Nye forunderlige oplevelser berettes, vi tages med på et besøg i et rumskib, vi hører om nye typer Stjernemennesker.

Nogle Stjernemennesker er Lysets bærere og hjælpere, andre er knap så rare, kaldes »de små grå« og formidler Mørkets magt. Hør om hvordan du undgår at blive besat af uvelkomne gæster fra rummet.

Andre Stjernemennesker er vore Stjernebørn, også kaldet Indigobørn eller Celestebørn, som til tider har det svært her på vores Jord, mellem mange materialistiske mennesker. Disse Stjernebørn inkarnerer i stor stil lige nu på Jorden for at hjælpe menneskeheden ind i den femte dimension - kærlighedens og Vandmandens tidsalder. Hør om hvordan du hjælper disse børn.

Via kærlighed, indsigt og erkendelse finder vi vejen til at blive et bedre menneske og det er nødvendigt, hvis vi vil med ind i den nye tid.

Harald G. Jensen

VEJEN TIL LYSET

Refleksioner over formålet med livet

Forlaget „ANGEL“

VEJEN TIL LYSET

Refleksioner over formålet med livet

1. udgave 2004 Forlaget ANGEL

v/ Harald G. Jensen

Illustrationer: H.C. Hauge-Rasmussen

Omslag: Billede malet af H.C. Hauge-Rasmussen

Bogen er sat med NTR

Trykt hos TOPTRYK Grafisk, Gråsten

Fotografisk, mekanisk, elektronisk eller anden gengivelse eller mangfoldiggørelse af denne bog eller dele heraf er ikke tilladt uden efter aftale med forfatteren ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Printed in Denmark 2004

ISBN 87-986470-6-7

Forlaget ANGEL Harald G. Jensen

Funder Kirkevej 55,

Funder Kirkeby,

8600 Silkeborg

Tlf 86 85 17 93

E-mail: siriusmedia@ofir.dk

Hjemmeside: www.siriusmedia.dk

Tidligere udgivelser:

Atlantis - landet med de grønne enge 1997 - ny udg. 2000

Hjælp - det spøger 1998 - ny udg. 2002

Den usynlige virkelighed 1999 - ny udg. 2002

Hvad øjet ikke ser 2001

Tak til Kate for stor hjælp og inspiration ved udarbejdelsen af denne bog og tak til Helle, Anja, Jens, Richy, Inger Brochmann, Forlaget Sphinx, Robby Curdorf og Bente Lindgreen for supplerende tekster.

Indhold

Kapitel 1	
Ringens sluttes	5
<i>... alting går i cirkler</i>	
Kapitel 2	
Om at finde lysets vej	16
<i>... menneskets evige kamp for lyset mod mørket</i>	
Kapitel 3	
Nye forunderlige oplevelser	23
<i>... i ind- og udland</i>	
Kapitel 4	
Stjernebørn/indigbørn/Celestebørn	41
<i>... en helt ny menneskerace er kommet til Jorden</i>	
Kapitel 5	
Flere stjernemennesker	50
<i>... vi har opdaget nye typer stjernemennesker</i>	
Kapitel 6	
De små grå	59
<i>... væsener fra det ydre rum</i>	
Kapitel 7	
Besøg på et rumskib	67
<i>... et længe næret ønske opfyldes</i>	
Kapitel 8	
Erkendelse er vejen	77
<i>...til hvordan man bliver et mere oplyst menneske</i>	
Kapitel 9	
Om at tro	87
<i>... en opfattelse, som er helt min egen</i>	
Litteraturliste	95

Kapitel 1

*Til mange ting i tid og rum
er ens forstand utrolig dum
Hvor er det derfor godt at man
er klogere end sin forstand.
(Piet Hein)*

Ringens sluttet

I min første bog „Atlantis- landet med de grønne enge“ beskrev jeg et af mine tidligere liv som ypperstepræst på det store kontinent Atlantis, som engang lå midt ude i Atlanterhavet.

Indtil for få år siden påstod alle videnskabsmænd, at Atlantis kun var en myte og derfor aldrig havde eksisteret. Der var jo ingen fysiske beviser. Videnskabsmænd tror jo kun på det som kan måles og vejes. De anerkender slet ikke, at der findes en anden dimension, nemlig den åndelige dimension. Da den heller ikke kan måles eller vejes men kun fornemmes, så eksisterer den ikke for dem. Derfor er det da godt at vi er klogere end vores forstand.

I de senere år er der dukket mange mystiske og fantastiske beretninger op fra folk, som i en regression pludselig har befundet sig på det, altså ikke eksisterende kontinent engang i en fjern fortid.

Grunden til at disse beretninger er kommet frem er dels at så mange åndeligt interesserede mennesker har prøvet en regression. Jeg for min part har ført over 4.000 mennesker tilbage og lægger vi de andre regressionseksperter tal til, vil vi alene her i Danmark nå op på over 10.000 mennesker.

Et sådant antal kan man bare ikke negligere og vedblivende påstå at det bare er hallucinationer og kortvarig iltmangel i hjernen eller kryptoamnese, som betyder „skjult hukommelse“.

Det forholder sig faktisk sådan, at alle afvisninger af fænomenet lyder langt mere usandsynlige og konstruerede end bare at anerkende, at regressioner er virkelige forekomster. Om man så vil tro på dem eller ej må være op til den enkelte. Det er en privat sag. Man skal ikke lade

videnskabsmænd bestemme over ens tro. For dem som tror på deres oplevelse er det en udvidelse af deres bevidsthed og ofte kan det betyde en hel revolution i deres verdensopfattelse.

Grunden til at så mange pludselig igennem en regression oplever at de engang har levet på Atlantis er ganske simpelt den, at flere og flere „gamle“ Atlantider, som de kaldes, er blevet inkarneret i vor tid for at hjælpe hele menneskeheden ind i den nye tid - den tidsalder som vi kalder „den femte dimension“. Disse atlantider var egentlig færdig med deres læretid her på Jorden og har siden befundet sig på fjerne planeter i ukendte galakser, men har nu fulgt opfordringen til at være med til at genskabe åndeligheden hernede på Jorden.

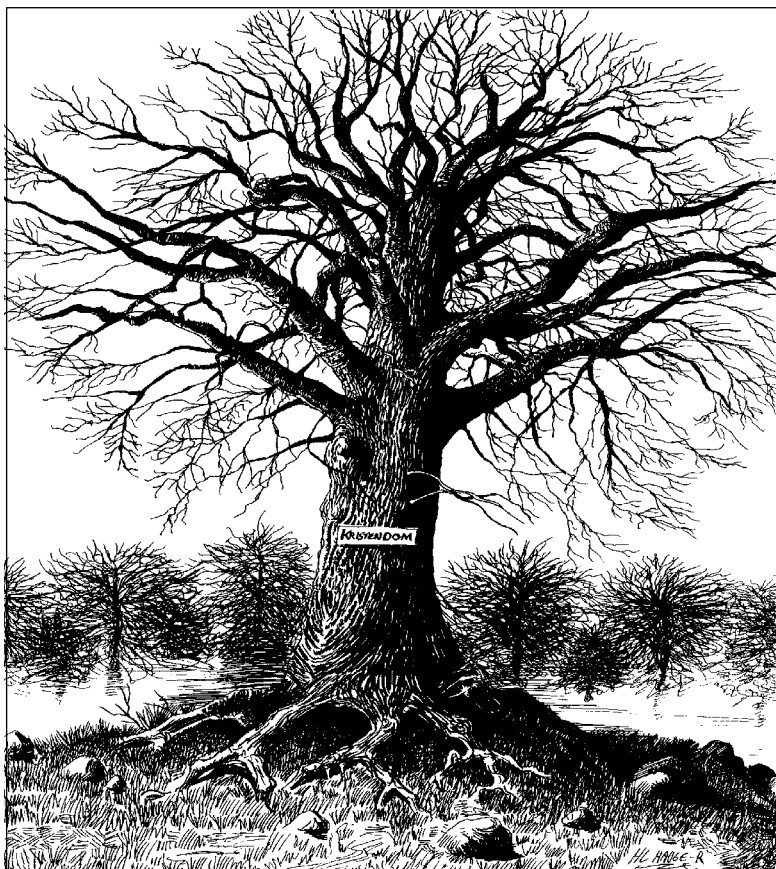
De skal bl.a. være med til at lære menneskene, at alle religioner nu har udspillet deres rolle og ikke kan tilføje det åndelige liv på Jorden mere næring. De er rent ud sagt forsteninger af noget som engang i sin oprindelse var fyldt med liv og kærlighed til menneskene, men som nu alle er endt som slavebindinger af den menneskelige ånd og udvikling.

Det er svært at sige, hvilken religion der er værst til denne slavebinding. Engang i Middelalderen var det Kristendommen, som med sine heksejagter og kyniske undertrykkelse af udviklingen havde førstepriisen, men nu ser det mest ud til at Islam har overtaget førerpositionen i mørkets magt over menneskene.

Men andre store verdensreligioner har nu ikke meget at lade hinanden høre. De praktiserer også tvang og undertrykkelse i deres iver for at blive den førende altdominerende religion. Og en religion, som har det udtrykkelige formål at blive den mest udbredte og dominerende i Verden har allerede spillet fallit blot ved at have den intension.

Så jeg må ligesom i min sidste bog „*Hvad øjet ikke ser*“ igen konstatere at alle religioner bør nedlægges så hurtigt som muligt for at blive erstattet af en fælles Gudsforståelse og en ny åndelighed, der sætter kærligheden til alt levende i højsædet og ikke må have noget organiseret hieraki. Så er vi da ved både en slutning og en ny begyndelse og ringen vil blive sluttet.

I en vision jeg havde en nat i drømme så jeg foran mig et kæmpestort egetræ, som stod midt i skoven og bredte sin store krone ud over et utal af små egebuske, som måske kun var en meter høje. De var spiret frem af egens frugter og havde fuldstændigt bredt sig under hele egens skygeområde. Men Egen var gået ud og det samme var de små egebuske.

Kristendommen kan lignedes ved et gammelt egetræ, som er gået ud.

Ikke en grøn spire var at se som tegn på at der stadig var liv i træet og i egepurret. Alt var fuldstændigt uddødt.

Egetræet er i min udlægning et billede på Kristendommen. Jeg ser dette egetræ, som ellers skulle være en eksponent for det solide gamle træ med dybe rødder og med en stor krone. Dette egetræ er altså gået ud, fordi det ikke længere havde forbindelse ned i jorden til de liv-givende kræfter. Egepurret under træet er alle de små sekter og frikirker, som er skudt op i ly af det store træ. Men som modertræet mangler de saft

og kraft for at kunne vokse. Hvad skal man gøre med et sådant træ? Bibelen giver selv svaret: „*Øksen ligger allerede ved træets fod. Ethvert træ, som ikke bærer god frugt, skal hugges om og kastes i Ilden*“. Kan det siges mere tydeligt?

En gammel cirkel er ved at kortslutte og en ny cirkel eller udvikling er ved at begynde. Hvordan denne udvikling vil foregå vil jeg ikke spå om. Men forhåbentlig bliver det en hierakiløs ny Gudsforståelse bygget på det enkelte menneskes frie vilje til at tro på, hvad det finder logisk og rigtigt. For det er i den grad den manglende logik i den tro, som den nuværende folkekirke baserer sig på, som har været medvirkende til dens snarlige fald.

Man har glemt, at menneskeheden hele tiden udvikler sig åndeligt, men især også forstandsmæssigt. Derfor kunne man førhen lettere manipulere med folk. Ikke fordi de var dummere førhen, men måske var de mere uoplyste og naive. Den nuværende eksplosion i informationsfundet, hvor vi ustandseligt får de sidste nyheder fra alle verdens hjørner lige ind i vore stuer få minutter efter at de er sket, har gjort, at folk er blevet meget mere kritiske med, hvad man prøver at bilde dem ind. Løgn og propaganda bliver øjeblikkeligt afsløret for åben skærm. Man sluger ikke mere alting råt men underkaster det et nøje eftersyn før man accepterer det.

I gamle dage (*læs: indtil for 10 år siden*) troede man at præster og andre religiøse talsmænd var Guds direkte talerør, og at alt hvad der stod i Bibelen var den rene, pure og uomtvistelige sandhed. Det tror de fleste heldigvis ikke mere og flere og flere i den unge generation stiller ofte spørgsmålstegn ved Bibelens ord og budskaber og hvad de kan fortælle menneskene om livets og Guds væsen og mening med os.

De fleste føler ikke at de kan bruge ret mange af de vise ord. Jeg taler især om de unge mennesker, som vi i dag kender som Celestebørnene (herom i et senere kapitel). De er i stadig større antal kommet her til Jorden for at hjælpe hele menneskeheden ind i den nye tid bl.a. ved at være med til at skabe en ny Gudstro. Det samme gælder de hundredtusinder af sjæle fra mange andre planeter, som frivilligt har ladet sig inkarnere hernede med det samme formål. Med alle disse hjælpere omkring os skal vi nok i løbet af en generation få ændret Jordens skæbne og fremtid. Hver af disse nye sjæle har både en generel opgave og en specialopgave.

Den generelle opgave er at sætte sig ind i hvad der er Guds mening med os og den specielle opgave er at finde ud af, hvordan den enkelte sjæl kan medvirke til det på hver sin måde.

Vi har mødt en del af disse nye sjæle og vi møder stadigvæk flere. De adskiller sig i høj grad fra almindelige mennesker ved at besidde en høj grad af åndelighed, en stor intelligens og et gevaldigt gåpåmod, som inden længe vil manifestere sig.

Vi almindelige mennesker kan kun måbende stå på sidelinien og se på hvad de gør. Vi har haft vores kamp og måske ikke opnået så meget. Nu vil der komme nye boller på suppen og det vil gå hurtigt selv om vi ved at menneskeheden generelt er meget træg til at skifte holdninger og gamle vaner ud. Alting skal jo helst blive ved med at være som det altid har været og vi vil jo nødigt indrømme at vi i århundreder har holdt på den forkerte hest.

Men der vil komme flere og flere, som vil kæmpe for at lyset skal sejre her på Jorden. At vi lever i en brydningstid står helt klart for alle, som beskæftiger sig med den åndelige verden. Der vil ikke være plads til skeptikere. De vil få lov til at stå alene med deres skepsis og overhalet af udviklingen, så de en dag indser at deres skepsis har været malplaceret og helt ude af proportion.

Vi kan i fjernsynet følge udsendelser som „Åndernes magt“ og „Klarsyn“ og høre hvorledes skeptikerne styrer det hele og forsyner alle udsendelser med helt overflødige formaninger om ikke at tro en pind på det de ser, men lade den „sunde“ skepsis råde og langt hellere bryde deres hjerne med at finde på luftige forklaringer om fup og svindel, som kan bekræfte dem i at alle alternative mennesker kun er ude på at snyde og bedrage. Ok- ja Herregud! De er jo desværre ikke klogere. Det er mest synd for dem selv. Der bliver heldigvis færre og færre af skeptikerne og en skønne dag er de såmænd kørt ud på et sidespor og ingen gider mere høre på dem.

For mit eget vedkommende er en cirkel også ved at være sluttet. Jeg tænker på det liv, hvor jeg var ypperstepræst på Atlantis.

Jeg ved godt at nogen nu vil råbe „blærerøv“ efter mig, men det rører mig ikke. Jeg ville ikke have kunnet skrive den bog uden at der inderst i mine celler gemte sig en hukommelse om det liv. At jeg virkelig engang har været en sådan højtstående person fik jeg for et par år siden

en endelig bekræftelse på.

Jeg var på en lille ferie tur til en af de Kanariske øer - Fuerteventura.

Hver gang jeg tror at jeg bare skal på ferie, får jeg en anden besked, når jeg er på vej derhen til en ny destination. Jeg tror, at jeg selv har valgt mit feriested, men jeg er blevet grundigt belært om, at det er sandelig ikke noget jeg bestemmer. Det er nøje planlagt. På det nye sted er der en samlig vildfarne sjæle - det vi på dansk kalder spøgelses, som venter på mig for at blive sendt op. Jeg aner ikke, hvorfor man der oppe i „bestyrelsen“ har valgt mig til dette renovationsarbejde, men det har man altså og så har jeg bare værsgo' at udføre mit arbejde.

Da jeg ankom til den lille vulkanø vidste jeg i forvejen at det var en af de sidste rester af det gamle Atlantis. Det fik jeg på forunderlig vis bekræftet af guiden, da vi var på vej fra lufthavnen til hotellet, hvor vi skulle bo.

Under latter og hovedrysten fortalte hun at de „dumme“ øboere havde den skrupskøre ide, at de mente, at deres ø var den sidste rest af det store kontinent. For mig var det nu ikke spor latterligt, men jeg gad ikke oplyse hende om hendes uvidenhed.

Et par dage senere fik jeg om natten at vide, at jeg skulle søge op på øens højeste punkt, hvor „nogen“ ventede på mig. Vi besluttede os derfor at tage på en af rejseselskabets ø-rundture, som netop indbefattede et stop på øens højeste punkt.

Da vi ankom dertil viste det sig, at man havde lagt en udsigtsrestaurant på toppen med vinduer ud til alle verdenshjørner. Idet vi trådte ud af bussen lagde der sig pludseligt en tåge på stedet, som fuldstændigt skjulte udsigten.

Vi satte os ind i restauranten og nød en kop kaffe. Kort tid efter meldte der sig i min bevidsthed en sjæl, som sagde han repræsenterede de tilstedeværende vildfarne sjæle. Men først skulle jeg afprøves.

„Er du Ha-el-fa?“ spurte han.

Jeg var forvirret og spurgte hvad han mente.

Han gentog spørgsmålet.

Jeg sad lidt og tænkte mig om.

Pludselig erindrede jeg, at mit navn på Atlantis netop var Ha-El-Fa.

„Ja „, svarede jeg ham.“Jeg er Ha-El-Fa“.

Forfatteren som ypperstepræst på Atlantis.

„Godt „svarede han. „Så er du den vi har ventet på!“

„Vi vil gerne bede dig om at hjælpe os tilbage til vor planet“.

„Jeres planet“ svarede jeg forbavset. „Hvilken planet?“ „Det får du at vide senere. Vi ved hvor vi skal hen. Så vil du være så venlig at skabe en lyskanal for os ude på parkeringspladsen. Vi har tegnet en cirkel ca. 1 meter i diameter, hvor den skal begynde. Du kan godt starte nu“.

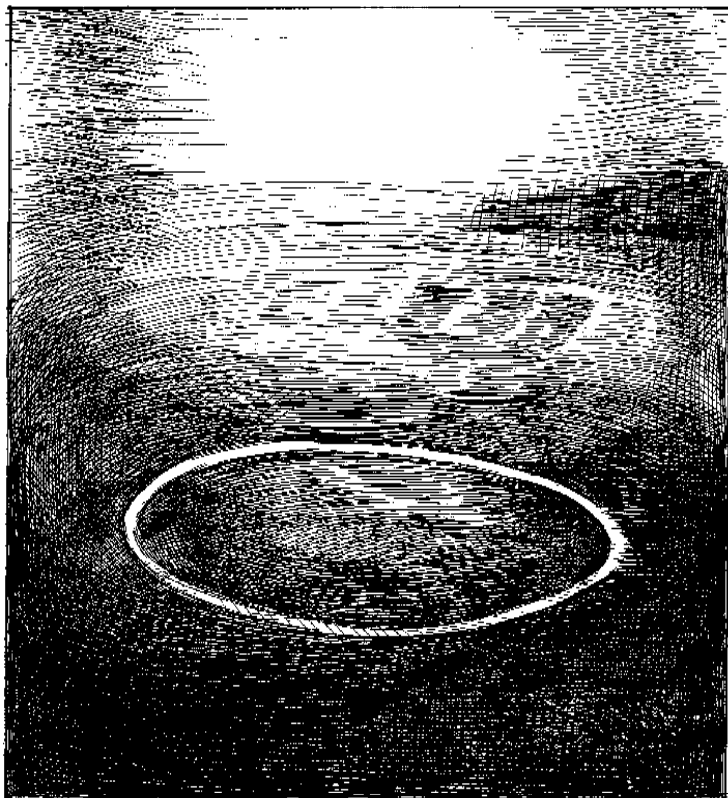
„Nej hov“ svarede jeg. „Før jeg hjælper jer vil jeg gerne vide hvorfor I stadig er her på Fuerteventura og ikke forlængst er taget op til Jeres planet?“

„Det skal jeg såmænd sige dig“ svarede han. „Da Atlantis gik under og sank i havet (i året 9.564 B.C.) var der kun disse vulkanøer tilbage og vi, der havde reddet os herop under den store oversvømmelse besluttede at vente på at havet skulle give os vort prægtige kontinent tilbage. Efterhånden som vi døde, blev vores sjæle tilbage og sad dag efter dag - år efter år, århundrede efter århundrede og stirrede fortvivlet ud over havet og ventede på at miraklet skulle ske. Men nu har vi fået vished for at en lille del af Atlantis vil dukke op af havet i det sydlige Atlanterhav og vi har fået at vide at mange af dem vi engang levede sammen med er vendt tilbage til Jorden igen for at hjælpe Jorden ind i den nye tid og det vil vi gerne være med til. Så hjælp os med at komme op, så vi snart kan genfødes på Jorden i menneskeskikkelse og måske træffe nogle af vore kære, som dengang druknede i havet“.

Det var forklaring nok for mig, så sammen med Kate bad vi om at man med tankens kraft ville skabe en lyssøjle midt ud på parkeringspladsen. Så snart det var gjort så vi sjælene stille op i en lang række og gå ind i lyssøjlen og blive beamet op til deres planet. Der var ialt 832 sjæle som gik op, og det hele tog ca et kvarter. I samme øjeblik den sidste var gået ind i søjlen forsvandt den og i samme nu forsvandt også tågen og solen skinnede ned fra en skyfri himmel og vi kunne beundre den fantastiske udsigt over hele øen.

Men det mest utrolige var dog, at da vi igen sad i bussen og skulle videre på turen, fik vi pludselig begge øje på en nytegnede kridtcirkel midt på parkeringspladsen. Den var der garanteret ikke, da vi ankom. Jeg var hurtig med fotografiapparatet og tog et billede af denne kridtcirkel som bevis.

Dermed er også min egen private cirkel ved at slutte.

Cirklen på Fuerteventura.

Jeg kom ned på Atlantis for ca. 15.000 år siden og havde flere liv der. Mit sidste liv var som sagt som ypperstepræst og nu havde jeg hjulpet de sidste af mine landsmænd op hvor de oprindelig kom fra.

Så nu kan jeg med god samvittighed slutte mine tilværelser hernede på Jorden og tage tilbage til min egen planet Sirius B.

Da vi kom hjem besøgte vi Bente Lindgren i Fredericia og hun havde et budskab til mig fra Aldebaranfolket.

Det lød således:

„Jeg hilser dig min kære broder og kære søster. Vi havde ventet på

jer i to år, så glæden var stor, da I kom og især over at du, min broder, kom tilstede. Vi vidste at I ville komme på et tidspunkt, som vi fik at vide 32 dage før I kom, så derfor var tågen som den var. Den såkaldte tåge var vores energier, som vi samlede, for vi ville jo gerne have alle vore venner og hele vores familie med.

Desværre var der et par enkelte individer, som ikke ville med, men det må jo stå for deres egen regning, for tilbuddet var givet dem.

Vi hilser jer begge og vi kan fortælle at vi nu er på planeten, som endnu ikke kendes på jordsproget: ALBINOX Den svæver rundt om den store stjerne Aldebaran, som I alle kender. Jeg takker fordi jeg kom igennem hos vores sendebud. Hun er også en af vores folk. Derfor har hun stillet sig til rådighed.

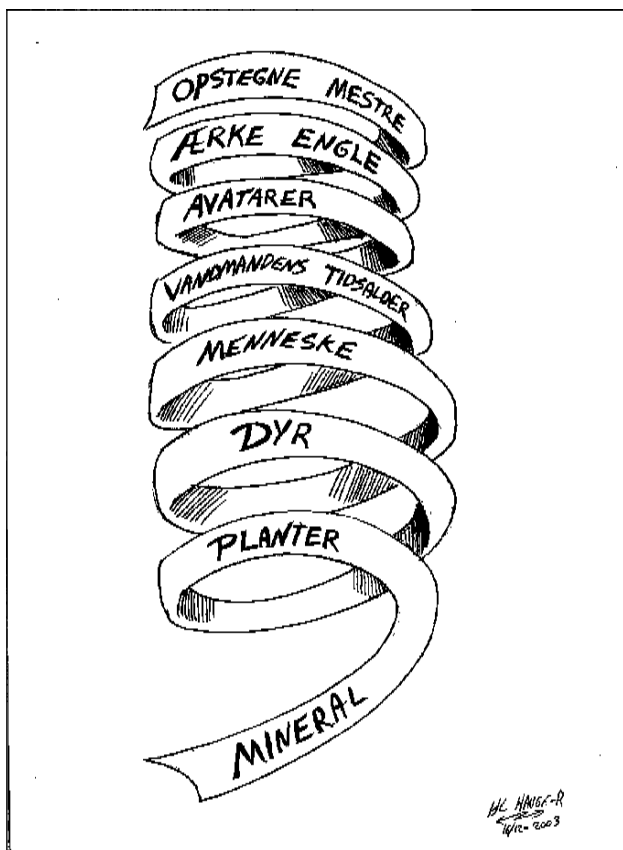
Underskrevet: Kalbasak

Det fortæller mig, at Atlantis oprindelige befolkning stammer fra denne planet, og det forklarer også, at de var langt højere åndeligt udviklet end den menneskehed, som dengang levede i jord- og klippehuler.

Det forklarer også, hvorledes det kunne gå til, at fortidsmennesket lige pludselig på en gang over hele jorden begyndte at male hulemalerier af en så stor kunstnerisk kvalitet, at man den dag i dag må forundres. Det var nemlig ikke en langsom udvikling over flere hundrede år, men en udvikling, som skete inden for en ganske kort historisk årrække, og som for mig kun kan forklares med at højt udviklede menneskesjæle (såkaldte stjernemennesker) kom til jorden og gav den dette løft frem mod en højere udviklet civilisation.

En sidste cirkel er også ved at sluttes, nemlig den såkaldte Inka-kalender, som meget brat slutter i 2012. For mig og mange andre markerer det også begyndelsen på en hel ny æra i Jordens historie, nemlig den længe ventede 5. dimension. Hvad dette indebærer, har jeg fortalt om i min bog „*Den usynlige virkelighed*“.

Både i Teosofien og Martinus kosmologi taler man om livets udvikling som en opadgående spiral, hvor man avancerer til en højere og højere bevidsthed. Det kan illustreres som vist på tegningen ovenover, hvor man starter helt nede i mineralriget, avancerer til planteriget og går videre over dyreriget til mennesket. Vi er så nået op til fjerde dimension eller plan. Nu er menneskeheden på vej op i femte dimension, som vi

Udviklingsspiralen.

kalder for Vandmandens tidsalder. Men som man ser, kan vi yderligere avancere til et sjette plan, hvor man bliver avatar. Derefter kan man udvikles til engleriget for til sidst at ende som en opstegen mester, der rangerer lige under GUD. Som man kan se er mulighederne for menneskets udvikling uendelige.

Kapitel 2

*Hvis du vidste hvad du ved
når dit livslys er brændt ned.
Da var meget mindre drøjt
mens det endnu brænder højt.
(Piet Hein)*

Om at finde Lysets vej

Der er mange veje til lyset. Nogle er lette. Andre er mere besværlige. Nogle er næsten helt umulige. Men alle har de det til fælles at man skal ville vejen. Man skal beslutte sig for, at man vil gå oplysningens vej for at opnå den højeste erkendelse. Når først beslutningen er truffet er vejen åben for alle. *Bank på, og der vil blive lukket op*, siger Jesus.

Vi er alle født med en trang til at gøre det rigtige. At træffe de rigtige valg for at opnå det, som vi alle stræber efter: LYKKEN! Nogle ved det allerede i barndommen. Andre får først trangen i en sen alder. Atter andre får den måske aldrig. Men den dag lysten til at gå lysets vej melder sig, erkender nogle af os, hvor besværligt det kan være.

Alt afhænger af hvor vi står henne i livet når trangen opstår. Nogle mennesker har aldrig spekuleret nærmere over hvad de ville med deres liv. Mange tror at magt, penge og sex er livets mening. Hvis de bare får disse tre ting i rigelig mængde, så vil de være lykkelige. Men alle opdager på et eller andet tidspunkt, at når de har opnået det, de har stræbt efter, så føles livet tomt. Hvad er der mere at stræbe efter? Det, de troede ville være lykken, viste sig kun at være et delmål. Ingen af de tre ting kan fylde et liv ud. Der må da være noget mere, synes vi.

Så opsøger vi de clairvoyante sandsigere, håndlæsere, tarotlæggere og religiøse sekter for at finde ud af om livet da ikke har mere at byde dem. Vi tror at andre mennesker skal fortælle os meningen med vort eget liv. Vi finder den aldrig i omverdenen. Svaret er inde i os selv. Vi har søgt de forkerte steder. Vi burde langt hellere søge ind i os selv og lytte efter, hvad vi i stedet burde gøre. Jeg har på denne bogs forside prøvet at illustrere, i symbolsk betydning, hvordan jeg mener man kan

forestille sig den vej vi alle skal gå, eller rettere sagt de veje vi kan gå. Jeg forestiller mig at livet er en vandring op af et bjerg, hvor vi til sidst ad mange og mærkelige omveje omsider når op på toppen hvor lyset findes.

Gud har givet os en opgave i hvert liv. For nogle har han gjort det let, fordi de i mange tidligere liv har opsummeret så megen viden, at de kan gå mere direkte op ad bjergets side og ikke behøver de mange omveje, som andre mindre oplyste er tvunget til at gå.

Lad os forestille os, at vi alle i hvert liv starter på det sted på bjerget, hvor vi standsede, da vi døde i det foregående liv. Vi kigger op mod bjergets top, hvor vi alle kan se lyset skinne og vi drages efter at komme derop. Men livet kræver så mange andre ting af os. Så må vi finde ud af hvilket erhverv vi vil uddannes til. Det er naturligvis baseret på den skoleuddannelse, som vore forældre på vore vegne har sørget for at vi har fået. Står vi på bar bund, når voksenlivet begynder ved de 18 år, kan man forudse, at det kan blive et mere besværligt liv. Alligevel findes der mange muligheder for at få et nogenlunde rimeligt udkomme især i vort samfund. Men livet bliver mere kringlet og vejen op til toppen kan synes ude af syne fordi vi skal bruge så megen tid og energi på bare at eksistere, at vi slet ikke har nogen trang til at gå videre op af bjerget.

Vejen til toppen kan se ret nem ud, men sådan er det ikke i virkeligheden. Af og til går den endda nedad og andre gange går de bare vandret, og vi kommer ikke toppen en meter nærmere. Selvom vi er startet med målet for øje, så sker det desværre ofte, at vi taber målet af syne og vi forvilder os ind i nogle blindgyder, som vi må have hjælp til at finde ud af igen. Nogle tror, at melder vi os bare ind i en eller anden religiøs sekt, så viser nogle i den sekt os vejen, går foran og baner den for os. Men ingen kan gå vejen for os. Vi må selv gå den.

Men før vi starter på at finde vor vej op ad bjerget, må vi gøre os klart, at vi vil komme til at møde mange vanskeligheder undervejs. Ingen har lovet os, at det skal være let. Det er i den modstand vi møder, at udviklingen ligger. De første vanskeligheder er tit så store, at vi næsten opgiver på forhånd. Det kan være, at livet byder på så store startvanskeligheder, at vi aldrig rigtig kommer igang med en uddannelse eller et arbejde.

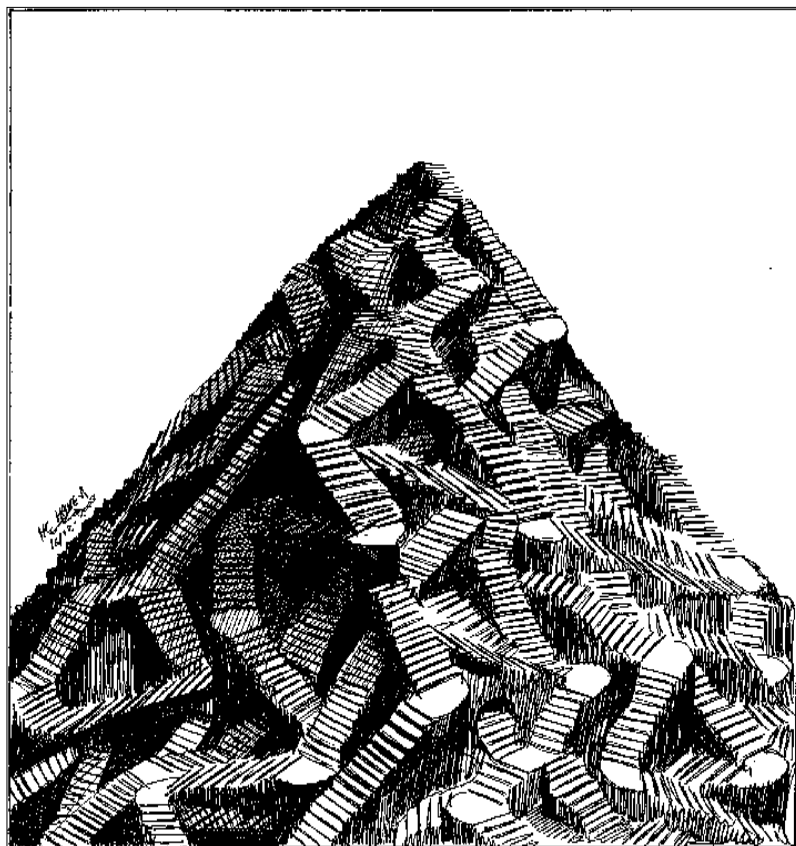
I ungdommen kan vi blive forledt til at satse mere på nydelsen end på ydelsen. Vi kan blive lokket til at tro, at lykken ligger i narkotiske stoffer eller i spiritussens tåger. Stopper vi ikke op i tide men fortsæt-

ter ad den vej, kan livet gå helt i skudderudder og vi kommer aldrig igang med noget fornuftigt, men bliver hængende på det sted på bjerget, hvor vi standsede. Så ender det tragisk nok med at vi kommer ind i behandler-systemet og bliver dopet til ikke at føle noget. Tit ender det med et mislykket liv, som mange så afslutter med et selvmord. Og det var så det liv.

Efter døden må vi op i den åndelige verden og tænke noget mere grundigt over hvordan vi skal gribe det næste liv an, så vi ikke ender på samme måde. Det kræver en meget omhyggelig planlægning, for vi har en svaghed i vor målsætning, som vi skal have bearbejdet, så vi ikke falder for de lette fristelser igen.

Mange mennesker tror, at vi selv kan bestemme vor vej i livet. Det kan vi ikke altid. Det meste er forudbestemt igennem den livsplan, som det karmiske råd og vi selv lægger for os inden vi inkarnerer. Glemmer vi den plan og bestemmer os for selv at leve vort liv på trods af, hvad vi har lovet og aftalt, så ender det galt, hvis ikke vi bliver stoppet og på forskellig måde *ledes* ind på den rette vej.

Det må ikke forstås på den måde, at vi ikke har den frie vilje. Selvfølgelig har vi det. Denne ret er umistelig og bliver respekteret af alle i den åndelige verden. Men kører vi helt vor egen vej i livet og tror at vi bestemmer det hele, så må de deroppe med beklagelse sige: "Det var ærgerligt, min ven. Der er noget du skal igennem, og nægter du det og går dine egne veje, så kan vi ikke hjælpe dig i din udvikling, og så ender du der, hvor du sluttede i sidste liv". Altså: *forfra og om igen!* Det kan også ske, at vi godt nok kommer igang med vor rigtige vej, men så bliver vi undervejs opslugt af noget, som helt får os til at glemme, at vi oprindeligt var på vej op mod lyset. Det kan være noget så banalt som at materialismen tager magten fra os. Vi begynder at sammenligne os med naboen, som måske har lidt mere end vi selv har. Så starter vi et kapløb for at komme til at eje lige så meget som ham eller helst lidt mere. Til sidst kan vi blive så opslugt af dette race, så vi fanges i det og aldrig kommer igang med vor udviklingsvej. Pengene bliver alfa og omega og vi skraber og skraber penge til os i et forfængeligt håb om, at hvis vi en dag skulle blive verdens rigeste mand (eller kvinde) så vil lykken være nået og vi har bevist overfor omverdenen at vi bare er bedre end alle andre. Først for sent opdager vi, at vi ikke er blevet spor lyk-

De mange veje op til lyset.

keligere, men måske ovenikøbet har fået et stort problem. Tænk nu om nogen tog vor rigdom og anseelse fra os og vi tabte alt. Det kan nok få en til at ligge søvnløs om natten, for hvad hvis det går os som manden i Bibelen, der havde nået alt det han ønskede af materielt gods. Så kom Gud og krævede hans sjæl tilbage, og der stod han og kunne ikke tage noget af det med sig.

Det har jeg oplevet så mange gange, når jeg har været ude at sende hvileløse ånder (spøgelser) op. De er simpelthen blevet hernede, fordi de ikke har kunnet forlade det jordiske gods. På vej op til porten til Himmeriget er det gået op for dem, at de må gå lige så nøgne ud af verden,

som de kom ind i den. Så er de blevet hernede for at vogte på det, som engang var deres, og de har ikke fattet, at de har forfejlet deres livsmål ved at satse på det, som møl og rust kan fortære.

De skulle langt hellere have samlet på viden og oplysning, for det er noget, man kan tage med sig ind i det næste liv. Alt hvad vi har lært i et liv og al den udvikling, som vor sjæl har været igennem i sin stræben efter at blive fuldkommen, kan vi tage med os i rygsækken og bruge igen i næste liv. Det kan tjene som en startrampe for en ny udvikling, så vi kan blive endnu mere udviklet henimod det fuldkomne. Så kan det måske engang lykkes for os at nå helt op på bjergets top og slutte vore inkarnationer hernede i skyggelandet.

For vi skal være klar over, at vi selv har valgt at lade os føde hernede på den mørke jord. Det er den mørkeste planet i Universet og vi byder os selv de utroligste lidelser, for så hurtigt som muligt at kunne nå op på bjergets top.

Vi kunne have ladet os føde på en mindre besværlig planet, men så ville det vi kan lære i et enkelt liv hernede på jorden måske have taget ti liv på den anden planet. Så alle lidelser i vort liv er altså et selvforskyldt martyrium. Tænk lige over det. Jamen - er der da slet ingen muligheder for at slippe for alle de problemer og besværligheder? Jo - men kun til dels. Så tager det hele bare så meget længere tid. Så når vi måske kun nogle få skridt op ad bjerget i en inkarnation . Men selvfølgelig kan vi da bruge det, vi har lært i hvert liv. I næste liv kan vi så fortsætte fra, hvor vi standsede. Vi kan aldrig gå tilbage i udvikling. Kun komme til at stå på samme trin.

Det vil sige hvis vi altså erkender at vi har haft et tidligere liv.

Det må være noget af et problem for præster og de ortodokse troende i kristendommen, som benægter reinkarnationen. De vil være tvunget til at gå vejen op igen uden det fundament af gammel viden fra tidligere liv, som kan lette vejen for dem som tror på reinkarnation. Men de er så overbeviste om, at GUD nok skal bane vejen for dem, bare de overgiver deres liv til ham, at de blindt lader sig føre som små børn i en pædagogs hånd. Derfor påstår jeg, at alle religioner kun er børnehaveklassen til den åndelige verden.

Århundreders løgne og forvrængninger af GUDS mening med os har ført dem på vildveje, og den dag de står foran Himlens port, vil de

forstå, hvor meget de har taget fejl. Man kan kun håbe på at de indser deres forkerte opfattelse af tingene, og i det næste liv prøver at leve uden religionernes forplumrede livsopfattelse.

Vi skal altså forstå, at oplysning om tingenes rette tilstand er målet for vor stræben opefter. Så kan det ikke nytte noget, at vi undervejs stopper op og bilder os selv ind, at nu ved vi alt, hvad der er værd at vide om den åndelige verden. Det er en fejl, som mange begår.

Vi ser det f.eks. tit indenfor den alternative verden. Når et menneske vågner og begynder at gå vejen, går det ofte i begyndelsen ufatteligt hurtigt. Det kan gå så hurtigt, at vi tror, at vi kan flyve helt op til toppen på ingen tid. Vi tror at vi har fundet de vises sten og udbreder os til vore omgivelser, hvor herligt det er at vide alt.

Vi har måske lige snuset til en enkelt alternativ behandling. Vi har gået på nogle små intensive weekendkurser og vi føler, at vi har set lyset og tror, at vi allerede er færdiguddannede. Så begynder vi at fortælle alle og enhver, at vi kan det hele. På visitkortet opgiver man 17-18 alternative behandlinger, som man behersker. I virkeligheden behersker man ikke en eneste af dem, men man indbilder sig det. Man slår sig stort op med egen klinik og ansat personale og tror, at man kan skabe sig en levevej. Men der går kun kort tid. Så opdager folk, at de ikke får noget for deres penge, og så bliver de væk.

Problemet med at der er mange der slår plat på den åndelige verden og bilder folk ind at de kan blive helbredt for alverdens sygdomme, er i virkeligheden ikke så stort endda. Meget hurtigt kommer disse behandlere ned på jorden igen. Hvis de så har lært noget af det, begynder de at begrænse sig til en, to eller højst tre behandlingsmetoder. Begynder de så virkelig at koncentrere sig om at blive ekspert i disse få metoder, så kan det måske ende med, at de en dag kan blive anerkendt, men det kan godt tage mange år.

Som min gamle lærer på seminariet sagde til mig, da jeg uddannede mig til lærer. *“Der går ingen nem genvej til solid viden”*.

At blive en alternativ behandler er en glimrende måde at bane sig vej op til toppen på. Man bliver selv oplyst og man hjælper mange mennesker, som endnu vader rundt i mørket ved bjergets fod og ikke selv kan finde vejen. Måske kan man ovenikøbet komme til at vise dem, hvor de skal starte, når de bliver klar over hvilken magt tankens kraft udgør.

Det er nemlig en god ting ved at begynde selv at gå vejen. Man bliver et lysende eksempel for andre, som så måske selv får lyst til at prøve at finde deres egen vej. Vi kan lede andre ind på vejen. Men de må selv gå vejen. Vi kan pege på, hvor de skal begynde og vi kan få dem til at kigge op og vise dem lyset på toppen, som vi alle stræber efter. Så må de selv klare resten. Det kan betyde at endnu flere får øje på vejen op. Det skulle gerne blive en helt folkebevægelse, for vi er nødt til at få så mange ledt ind på vejen, som det er muligt.

Generelt set er der flere måder at gå vejen på. Inden vi inkarnerer vælger vi den vej vi vil gå. Man kan vælge, at man vil gå „*lidelsens vej*“, „*kristusvejen*“ eller man kan gå „*frigørelsens vej*“. Den første vej er baseret på, at man gennem lidelser får opøvet sin kærlighedsevne ved at længes efter fred og kærlighed. Derved omdannes kærligheden i hjertet til en medfølelse kærlighed. Den flyder så ud i verden som en indlevende, forløsende kærlighed til gavn og glæde for andre

Frigørelsens vej vil derimod lede frem til at man undervejs frigør sig fra har hængt og tyngt på ens skuldre, får man også øje på andres byrder. Dem kan man tilbyde at være med til at lette deres byrde. Der er flere veje, så disse to er kun eksempler.

Som jeg før har fortalt i tidligere bøger er vi på vej ind i den nye tiden vi kalder den femte dimension. Det er en frekvenshævning af den menneskelige sjæl og Jordens åndelige niveau, og de som ikke vil være med i den nye tid, vil blive frasortet og får ikke mere lov til at lade sig inkarnere hernede, men kommer ud på andre planeter, som passer bedre til deres åndelige status.

Jorden skal blive en hellig planet engang (Asger Lorentsen mener omkring det syvog tyvende århundrede), og alt det vi kalder mørket og de onde kræfter, som hindrer lyset i at sejre vil blive fjernet fra vor dejlige planet, så den ikke længere skal være den mørkeste i Universet, men engang blive bolig for kærlige, hensyntagende mennesker, som vil gøre alt for at hjælpe deres medmennesker til en god tilværelse uden tanke for egen vinding.

Kapitel 3

Nye forunderlige oplevelser

... i ind- og udland

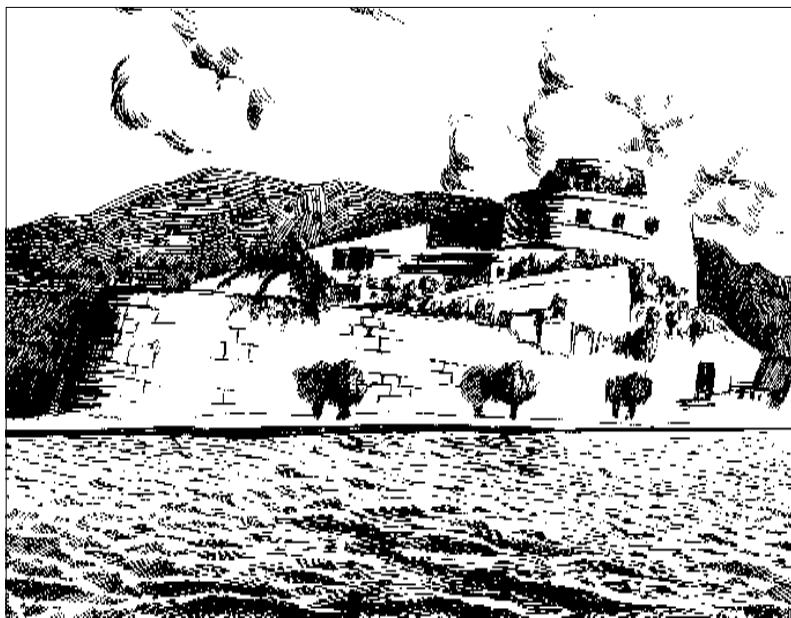
Når man arbejder med alternative behandlinger og med åndelige ting i det hele taget oplever man hele tiden nye spændende ting, som udvider ens horisont og giver en ny forståelse for alting. Sådan er det også for mig. Hver gang jeg har troet, at nu er der da vist ikke mere, som kan overraske eller lære en noget nyt, bliver jeg stillet overfor nye problemstillinger. Det kan f.eks. være nye oplevelser indenfor de områder, som jeg længe har beskæftiget sig med. Hele livet er jo en lang læreproces, og man bliver aldrig udlært. Stilstand er død.

Jeg vil gerne her delagtiggøre mine læsere i nogle af de ting jeg har oplevet siden jeg skrev min sidste bog. Det gælder både indenfor området spøgelse (og hvad deraf følger) og indenfor behandlerområdet. Kate og jeg er så sandelig blevet afprøvet, men det er vi da slet ikke kede af, for det udvider vores viden og vi bliver derved i stand til at hjælpe vore medmennesker langt bedre jo mere vi ved.

Vi er selv lidt ude om at blive afprøvet, for efter at vi er begyndt at bede „Jabes bøn“ eller „Morgenbøn“, som vi har omskrevet den til, er der virkelig begyndt at ske mange ting omkring os. Jeg har fortalt om „Jabes bøn“ i anden-udgaven af „*Den usynlige virkelighed*“, men for de læsere, som ikke kender denne bøn vil jeg gerne her repetere den. Den lyder således: „*Tak fordi jeg ved, at du vil velsigne mig og UDVIDE MIT ARBEJDSOMRÅDE! Tak fordi jeg ved at du vil holde din hånd over mig og beskytte mig mod mørkets kræfter.*“

Det er især den del af bønningen som jeg har skrevet med stort, som vi har mærket reaktioner på. Meget ofte ringer telefonen og folk beder os om at komme ud til en ny udfordring eller midt under en behandling bliver vi stillet overfor en ny opgave, som vi så må tage stilling til.

Sidste del af bønningen er også meget vigtig, for når vi begiver os ud på nye veje, så er det meget vigtigt, at GUD holder sin hånd over os. Når vort lys begynder at skinne alt for kraftigt, tiltrækker vi også mørket,

Spedalskhedsøen Spinologa ud for Kreta.

som hele tiden er på spil for at slukke det vores lys. For nu at starte med spøgelsesområdet, så har vi oplevet mange nye masseopsendelser rundt om i Middelhavsområdet, og vi har fået at vide at endnu flere store oplevelser venter på os ude i Verden. Ofte ved vi slet ikke hvori vores opgave ligger, før vi står midt i det. Vi har kun fået at vide, at nogle sjæle venter på os, for at vi skal forløse dem.

Lad os tage det første eksempel på øen Kreta. Vi troede først, at opgaven ville komme til at ligge på den gamle borg fra minoisk tid, som hedder Knossos. Men ingen sjæle ville op. Først da vi nogle dage senere deltog i en udflugt til en lille ø ud for byen Agios Nicolaos, fandt vi ud af vor opgave. Øen hedder Spinologa og var fra 1917 til 1957 spedalskhedsø for hele Grækenland. Man samlede alle spedalske patienter fra Grækenland og isolerede dem på en lille ø, for at de ikke skulle sprede smitte. Normalt ville man jo tro, at spedalskhed var noget som hørte til i fjerne eksotiske lande, men her i Middelhavet har man altså kendt til sygdommen helt op til vor tid, indtil man fandt frem til noget

Dødens kirke på Spinologa.

antibiotika, som kunne helbrede sygdommen. I dag er øen et turiststed, hvor man kan få lov til at gyse ved at høre, hvorledes det var dengang. Men i 1957 var det altså slut med sygdommen, og man kunne evakuere øens nu raske beboere tilbage til deres oprindelsessted.

Der var to kirker på øen. En man kaldte livets kirke, hvori man foretog vielser og barnedåb og en, som man kaldte dødens kirke, hvorfra man kun foretog begravelser. Da jeg stod udenfor denne sidste kirke mærkede jeg en underlig følelse af kollektiv sorg. Jeg tunedede ind og så for mig en skare af sjæle, som var blevet tilbage i denne kirke og ikke havde turdet forlade Jorden. De var under ledelse af en præst ved navn

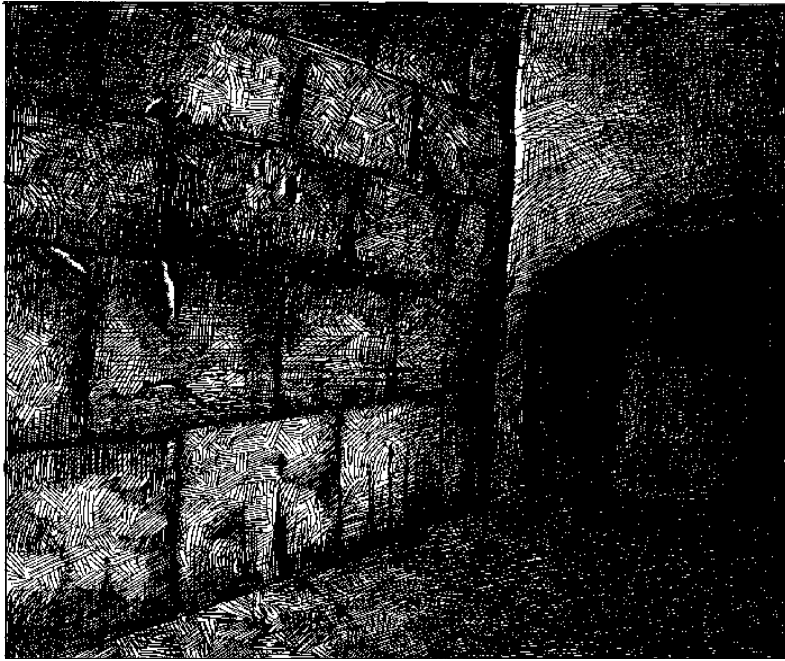
Panteleminon, som murede sig inde i kirken og blev der, da de andre blev evakueret. Han var sammen med en del patienter, som var solidariske med ham. De døde alle senere.

Jeg forklarede disse sjæle at de ville være mere end velkomne oppe i Paradiset, og jeg tilbød at hjælpe dem på vej. Det indvilligede de i og de stillede straks op i en lang kø, som så begav sig op ad den lange trappe og ind ad porten. Der viste sig at være ialt 182 vildfarne sjæle, som nu omsider fik fred.

Et årstid senere var vi på ferie på øen Rhodos, som ligger i det østlige middelhav. I hovedbyen på Rhodos ligger en gammel Korsfarerborg fra Middelalderen. Det var bygget af Johannitterordenen, senere kaldet Maltesserridderne, og de havde store fæstningsanlæg på flere af de græske øer bl.a. på Kos, som vi senere skal høre om. De imponerende ruiner er i dag tilgængelige for turister, og vi skulle selvfølgelig op og beskue dette fæstningsanlæg, som dog for størstedelen lå i ruiner. Inde i hovedbygningen var der indrettet et malerimuseum i et kælderlokale, som blev benævnt som en tidligere fangekælder. Foruden at skulle beskytte søvejen til det hellige land var en af hovedopgaverne at bekæmpe de mange sørøvere, som tit overfaldt og plyndrede fredelige handelsskibe. Det lykkedes Johannitterne at indfange mange af disse pirater og spærre dem inde på borgen. Der fik de lov til at sidde i mange år til de i de fleste tilfælde døde en naturlig død. Den kunne jo godt fremskyndes gennem udsultning og lejlighedsvis tortur. Uanset hvad, var det en grim skæbne, men tiden var ganske grim i Middelalderen, og da alle sørøverne jo var muslimer og derfor blev regnet for hedninge, som man netop bekæmpede med alle midler, så man stort på fangernes ve og vel. Resultatet var at alle de sjæle af de ulykkelige fanger endnu befandt sig i dette ombyggede kælderrum, og man kunne mærke tyngden af al den ulykkelighed.

Da jeg tilbød dem at slippe ud af deres selvvalgte martyrium og op til den Gud, som de kaldte Allah, sagde de alle begejstrede ja, og jeg viste dem så vejen op på Astralplanet, hvorfra de så en efter en gik op af trappen og ind af porten. Jeg optalte dem til 87 sjæle.

Alt dette foregik ligesom på Spinologa i et stille hjørne uden at nogen af de tilstedeværende lagde mærke til noget. Jeg mener ikke at man skal stille sig op og agere med fagter og gebærder og højlydt tale. Det hele foregår jo alligevel ved tankens kraft, og det synes jeg ikke der er grund

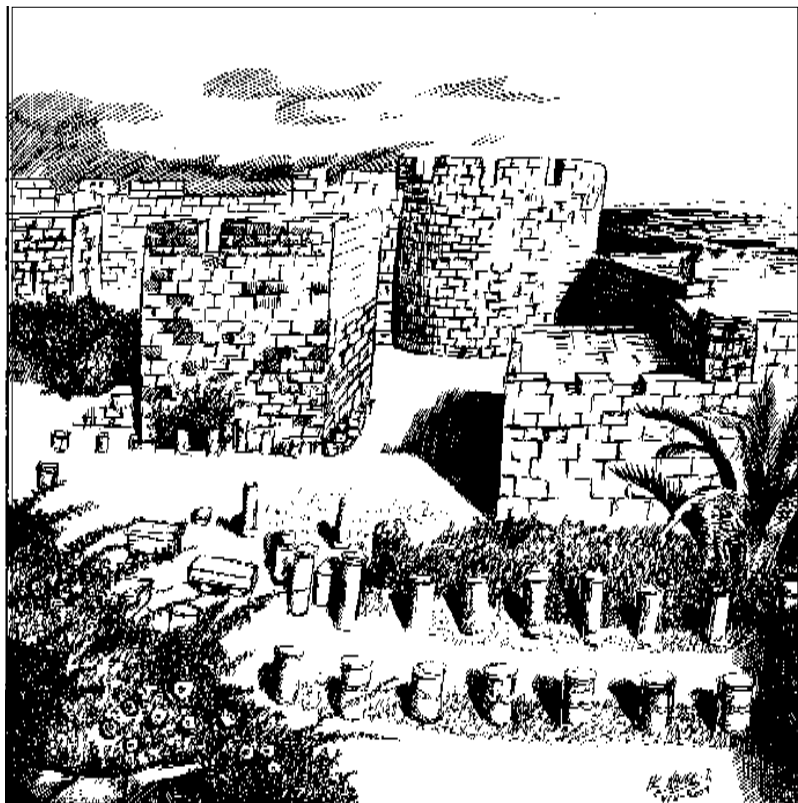

Fangekælderen på Rhodos.

til at gøre et stort nummer ud af. Diskretion er en æressag.

Den næste store opsendelse fandt sted et halvt år senere på den græske ø Kos. På denne ø findes der som før sagt en stor Johannitterborg, som har helt sin egen historie. Den blev vi bekendt med, da vi besøgte ruinen i foråret 2003. Opbygningen af fæstningen lå i to faser, hvoraf den ældste del blev påbegyndt i 1400 tallet og den nyere større del, som blev afsluttet i 1514 ledet af stormesteren d'Aubusson, som tydeligvis må have været af fransk oprindelse. Fæstningen holdt dog kun til 1522, da den blev overfaldet af en stor tyrkisk flådestyrke og erobret efter heftige kampe. Da tyrkerne var muslimer var det vigtigt for dem at vise deres religions overlegenhed ved at de nedslagtede alle, som var i fæstningen, hvilket de gjorde uden barmhjertighed.

Da jeg midt inde i fæstningen mærkede tyngden fra alle disse sjæle kontaktede jeg dem og spurgte om de var parate til at glemme deres vrede og bitterhed mod den brutale nedslagtning, svarede de med stor-

Johannitterborgen på Kos.

mesteren d'Aubosson i spidsen at de nu var parate.

Det mærkelige var at jeg først fik navnet d'Aubosson bekræftet, da vi ved udgangen bad om en brochure for befæstningen og her fik jeg så beviset for, at det hele var rigtigt nok. Det blev til alt 451 sjæle.

Her brugte jeg så den ny metode til opsendelse, som jeg havde lært på Fuerteventura (se kap.1) Jeg skabte en lyssøjle midt i fæstningsværket og med turister myldrende rundt om mig lykkedes det mig at sende alle disse sjæle op på ca. 5 min. Derfor bruger jeg for fremtiden den metode hvis mere end 10 sjæle skal op ad gangen.

Næste gang vi skal ud på en større rejse bliver det nok til Sydamerika, hvor der venter os tusindvis af sjæle fra hele kontinentet, som

*Silkeborgs grundlægger
Michael Drewsen.*

gerne skulle hjælpes op. Det glæder vi os til.

Også herhjemme har vi haft mange gode og spændende oplevelser ved spørgesopsendelser. En af de mere lokale fandt sted her i foråret, hvor vi var inviteret ned på den ombyggede papirfabrik i Silkeborg. Efter at papirfremstillingen var blevet urentabel besluttede man at lukke fabrikken og i stedet for anvende fabriksbygningerne til et slags kulturcenter med teatersal, biograf, udstillingslokaler og restaurant. Fabrikken blev bygget i midten af 1800-tallet og netop lagt her hvor der dels var gratis vandkraft fra Gudenåen og dels masser af træer i de store skove, som stadig omgiver Silkeborg.

Men som tiden gik blev det for dyrt at fremstille papir her, hvor især konkurrencen fra udlandet gjorde det helt urentabelt.

Fabrikkens ejer og bygmester hed Michael Drewsen og han var en stor mand i sin tid, som ved opførelsen af fabrikken med de tilhørende arbejderboliger skabte grundlaget for Silkeborgs opståen.

Så da vi ankom til restauranten, hvor man især havde mærket noget til spøgeriet, fik jeg straks kontakt med Hr. Drewsen, som lettere overlegen

meddelte mig, at han nu gerne ville gelejdes op, da hans tid hernede var forbi nu, hvor fabrikken var forsvundet. Han var ellers blevet hernede som et såkaldt stedbundent spøgelse for at vogte på sit livsværk, som jeg har fortalt eksempler på i „*Hjælp - det spøger!*“

Jeg kunne godt mærke, at han var vant til at blive behandlet med respekt, så jeg sørgede omhyggeligt for at tiltale ham med Hr. og De, og så gik han fredeligt op ad trappen, mens han tilfreds kiggede sig over skulderen på sit livsværk, som han med rette kunne være stolt af. Han udtalte iøvrigt, før han gik op, sin anerkendelse af den store flotte ombygning til et lokalt kulturcenter, som han syntes faldt fint i tråd med hans intentioner om at gøre Silkeborg til en kendt by og et kultur-elt centrum.

Under vor undersøgelse af om der fandtes flere spøgelser på stedet fandt vi i en forladt fabriksbygning, som var under ombygning, sjælen af en stakkels papirarbejder, som engang i slutningen af 1800-tallet var blevet fyret af Drewsen på grund af druk, og i vrede over denne fyring havde hængt sig i en tværbjælke i en fabriksshal, så hans kolleger fandt ham mandag morgen. Han fik lov til at gå op efter Hr. Drewsen og vi kunne føje endnu et par sjæle til vor statistik, som i skrivende stund allerede her i Danmark er oppe over 2.300 sjæle og den vokser med et par hundrede om året.

Men vi har sandelig også været ude for overraskelser på spøgelsesfronten. Vi giver jo den garanti på vort arbejde, at hvis der mod forventning skulle komme flere spøgelser frem i de huse vi har rensat, så kører vi gratis ud og fjerner dem. Så oplevede vi, at der ikke alene kom et par nye spøgelser frem, efter at vi havde været der, men at det ligefrem myldrede med nye uvelkomne gæster i hobetal. Selvfølgelig har vi været ude for, at der en gang imellem sker det, at der pludselig dukker et nyt spøgelse op i huset eller lejligheden endnu før vi har forladt det. Vi fandt da ud af, at hvor der er spøgelser, kommer der spøgelser til. I den dimension, hvor de hvileløse sjæle befinder sig, oplever de sjæle, som befinder sig i huse umiddelbart tæt ved opsendelsesstedet, at der er sket en opsendelse i det pågældende hus. Så farer de med lysets hastighed over i dette hus.

De behøver ikke at have noget som helst at gøre med det pågældende hus eller dets indboere, men vil bare gerne benytte den gunstige lejlighed til også at komme op i lyset. De fleste spøgelser er i virkeligheden slet

ikke mere interesserede i at være hernede, men vil hellere end gerne op. De prøver så at gøre opmærksomme på sig selv i det hus de er i. Opfatter beboerne slet ikke deres forsøg på at gøre sig bemærkede, fordi de måske slet ikke tror at spøgelser eksisterer, må spøgelset jo se sig om efter andre muligheder. Når de så registrerer opsendelser i nabohuset, farer de over og meddeler, at de sandelig også gerne vil med op.

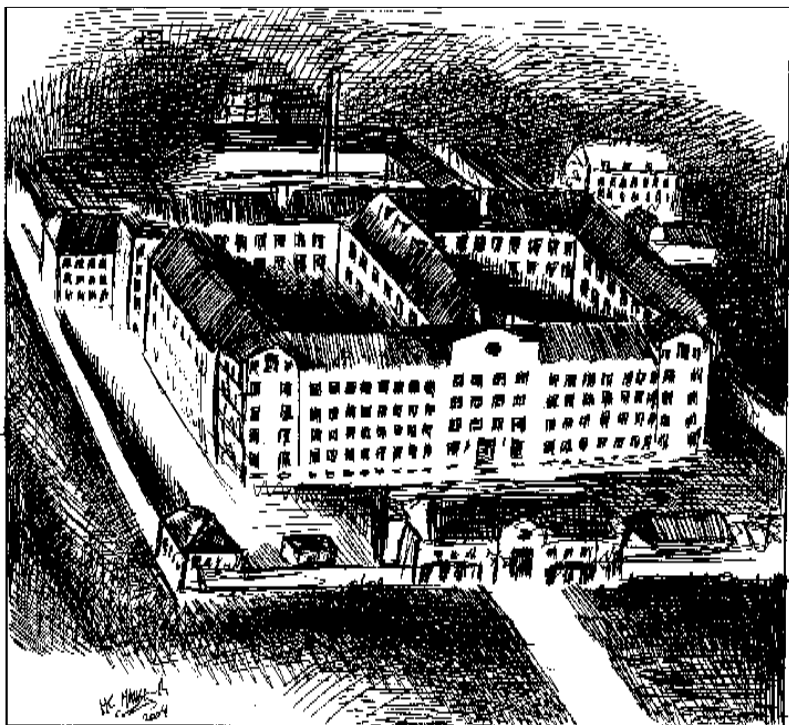
Det er vi så vant til for det drejer sig ofte kun om 2-3 nye sjæle, som vi selvfølgelig hjælper op. Men i et bestemt tilfælde kom vi ud for en stor overraskelse. Vi var i et hus i Horsens, hvor beboerne længe havde været plaget af nogle drillende ånder. Der var 4 sjæle, som vi sendte op. Dagen efter ringede fru en i huset at nu var den gal igen. Vi tog der-ud og sendte dem op og drog hjem igen. Dagen efter var den sandelig gal igen.

Nu måtte vi erkende vor magtesløshed og vi sendte derfor bud efter et par nye hjælpere fra det nordlige Jylland, som havde fortalt os om nogle nye teorier, som de havde arbejdet med.

Jeg må før vi går videre lige fortælle om husets meget specielle placering. Det lå i nærheden af Horsens Tugthus, og mellem huset og fængslet lå den gamle galgebakke, hvor man førhen henrettede forbrydere indtil dødsstraffen blev afskaffet i Danmark. Da vore venner Per og Mini kom, fortalte de os om fænomenet „Sorte huller“. Et sort hul er en adgang til underverdenen, hvor igennem onde sjæle af forhenværende forbrydere, faldne engle og dæmoner kan få adgang til overfladen og volde betydelig ravage. I gamle dage begravede man de hængte forbrydere ved galgebakkens fod og dette begravelsessted var lige netop i forhaven til huset.

Men ikke alene de fremtalte sjæle kan komme ud af disse sorte huller. Også naturånder har fundet ud af benytte et sådant hul. Nu gælder det bare om at få lokaliseret hullet. Det er egentlig ikke så svært, for man kan bare gå rundt i huset og haven og bruge sin krop som måleinstrument. Lige oven over det sted, hvor det usynlige hul befinder sig mærker man en sitren i kroppen og et stort ubehag. Man får øjeblikkelig hovedpine og ofte åndenød og kroppen begynder at svaje frem og tilbage. Disse fornemmelser er selvfølgelig noget man skal træne sig op til at mærke. Mange vil ikke mærke noget særligt udover en vis ubehag på selve stedet.

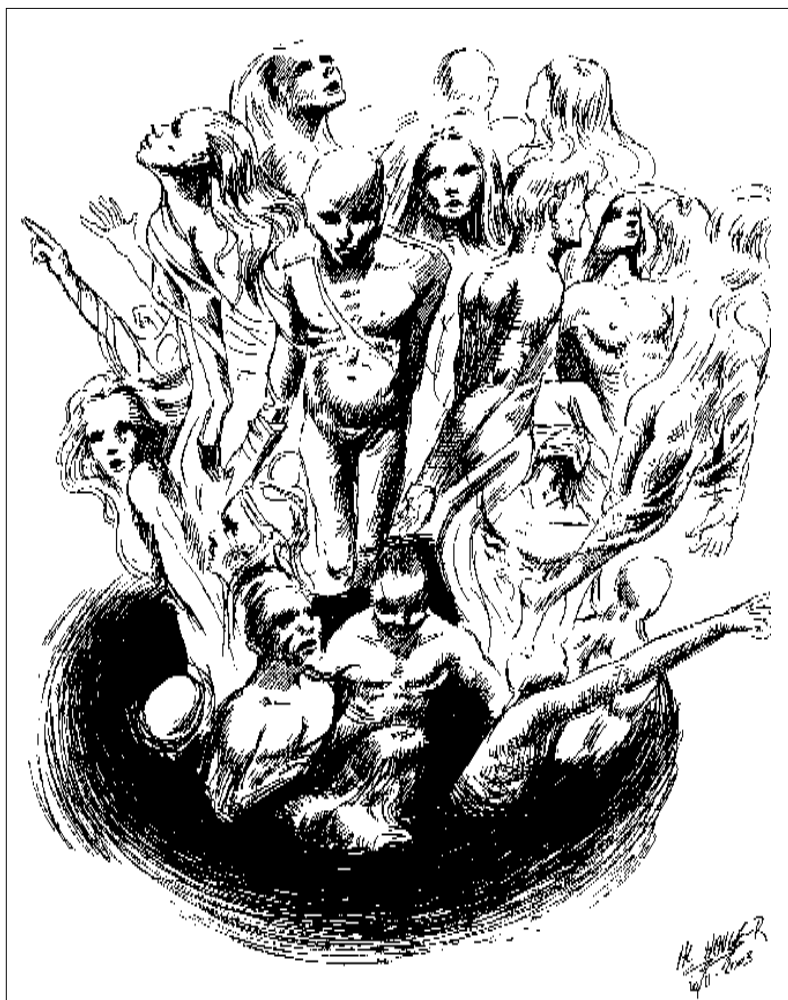
Per og Mini gik rundt i huset og fandt snart placeringen af hullet. Det lå nede i vaskekælderens og var ret synlig som et kloakudløb for

Horsens tugthus.

det snavsede vand fra vaskemaskinen. Kvinden i huset fortalte da, at hun pludselig en nat var vågnet ved at vaskemaskinen, som normalt var placeret lige over udløbet, med et voldsomt brag var blevet smidt tværs gennem vaskerummet og over til den modsatte væg.

Vi koncentrerede os nu om dette udløb og Per og Mini gik igang med det yderst komplicerede opgave at få lukket hullet. Først tilkaldte de hjælp fra de fire ærkeengle: URIEL med sin røde farve, MICHAEL med den blå farve, GABRIEL med den lilla farve og RAFAEL med sin grønne farve. Så skulle alle sjælene, som har adgang til hullet trækkes op og sendes videre op. Det skete i den førømtalte lyssøjle. Englene ledte dem op til to særlige områder på Astralplanet, som er beregnet for dem. Det ene område hedder „GOGS larmende hobs dal“ (*Læs Ezekiels bog kap. 36 ff.*) og det er beregnet for de mørke sjæle, som ikke vil renses. Det

Sjæle myldrer op af et "sort hul".

andet sted er „Josafats dal“, som er reserveret for de faldne engle (*læs Joels bog kap. 2-3*). Da hullet så var tomt, begyndte en længere proces med at rense hullet med de fire farver, som ærkeenglene repræsenterer.

Englene sendte naturånderne og dyreelementalerne derhen, hvor de hørte til. Da hullet så var rent satte ærkeenglene en engel i hullet som

en prop, for at lukke det effektivt. Vi har senere lært, at hvis vi i stedet for forestiller os, at vi sætter en diamant i hullet virker det bedre, for vi må ikke lukke hullet helt, da det er en del af Jordens åndedrætssystem. Diamanten tillader nemlig stadig passage i hullet.

I Svejlbæk udenfor Silkeborg bor en af vore venner Erling i et gammelt træhus midt ude i skoven. Her måtte vi også ud flere gange indtil vi fandt ud af der også var et „sort hul“. Det var dog kun naturånder, som vi fandt her. Et tilsvarende hul fandt vi ude på en stor grisefarm på Djursland, hvor ejeren klagede over stor grisedødelighed især i visse dele af det store staldanlæg. Det lykkedes os også at få stoppet dette hul med hjælp af Per.

Endelig var vi ude for en tredje hul i Sønderjylland, hvor et helt boligkvarter var ramt af virkningen af de underjordiske sjæles tilstedeværelse. Det viste sig at være en bebyggelse, som bestod af små enfamiliehuse, som i de lokales omtale blev benævnt som „skilsmissehusene“. Her var det en gammel offerplads fra Asatiden, hvor man hvert forår ofrede levende mennesker til Guderne for at sikre sig et godt høstår. Alle disse sjæle var ufrivilligt blevet dræbt og deres blod hældt ud på jorden for at sikre afgrøderne det kommende år. Det havde selvfølgelig aldrig hjulpet noget, og de stakkels ofre var meget vrede over deres uretfærdige og nyttesløse død, og ville have en undskyldning fra deres Asapræst - en såkaldt Gode - før de ville op. Vi fik ham til at und-skyldte kollektivt og så gik alle de 38 sjæle op i lysøjlen.

Jeg vil lige tilføje, at dette med skilsmissehuse er mere almindeligt end man tror. Vi var i Kjellerup ude for en lang række af gamle huse, som alle var beboet af par, som udenfor hjemmet var glade og forelskede, men som begyndte at skændtes ligeså snart de trådte over dørtærskelen i deres hjem. Har andre mærket det samme i deres hjem, skal de vide at spøgelser lever af energien fra levende mennesker, og den suger de ud af dem, så de bliver trætte og irritable og det er jo ofte grundlaget for et godt skænderi.

Til sidst vil jeg berette om en af de mest fantastiske oplevelser jeg har haft i løbet af det sidste år. En af vore venner Helle Fruelund fra Silkeborg ringede en dag til mig for at spørge om jeg via regression ville føre hende tilbage til en tilværelse for meget længe siden, da hun var druide. Selv om jeg næsten har lagt denne terapiform på hylden indvilligede jeg i at

Asaprest foretager rituël ofring.

hjælpe hende især fordi jeg selv er meget interesseret i denne druidetro eller „Den keltiske religion“ som man også kalder den. Det er egentlig denne tro og dens udøvelse, som ligger bag bøgerne om Harry Potter.

Her følger den beretning som Helle tilsendte mig efter regressionen med tilladelse til at offentliggøre den. Den indeholder mange facts om denne fortidsreligion, som jo især var udbredt i Nordøstfrankrig og de britiske øer og Irland . Hvis man kan supplere med yderligere materiale om denne tro kan man kontakte Helle gennem forlaget.

Helles druidenotater

For 5000 år siden blev jeg født på Orkney. Jeg blev ikke født med „mærket“(jeg ved ikke hvad det betyder“) Jeg ved blot at „mærket“ kom senere i mit liv.

Som seksårig blev jeg taget væk fra min familie for at komme i skole på „Hill o’Many Stones“ på østkysten af Nordskotland nær den by, der nu hedder Wick. Der var flere end mig, der skulle afsted. Vi sejlede hjemmefra på en stor sivbåd med et stort sejl. I bagenden af båden stod en mand og samlede luften med en „Wand“ (en tryllestok). Han fik båden til at sejle selvom det var helt vindstille. Undervejs hentede vi flere elever langs kysten.

Det var aften, da vi kom til vort bestemmelsested. Der var fakler på bakken, der viste os vej og hilste os velkommen. Vi kom til at bo i noget, der var en mellemting mellem et hus og et telt. Det var det første vi så, da vi ankom. På vores højre hånd mod nord kunne vi vaske os og forrette vores nødtørft. På den anden side af teltene var der en masse ild. Imellem ilden og vaskepladsen var selve skolen. Det er det vi idag ser som stensætningen. Hver sten havde sin egen betydning. På den anden side af stenene mod øst var en slags urtehave.

Jeg kan stadig huske hvor nysgerrig og bange jeg var på samme tid. Min private tryllestav - min „Wand“ - var alt for stor, så jeg måtte bære den på ryggen. Jeg var bange for den kraft den fremkaldte.

Vi skulle bl.a. lære at beherske vejret. Det var jeg meget bange for. Der var børn, der var bundet til fire sten. De skulle lære at forene deres kræfter selvom de ikke kunne lide hinanden. Det var hjertets kræfter vi

lærte at bruge, men det var ikke tankeoverføring. Kunne vi ikke bruge hjertekraften blev vi straffet. Jeg kan stadig mærke den lædersnor, som jeg blev stranguleret med, når jeg prøvede at bruge hjernen i stedet for hjertet.

Jeg blev på skolen til jeg fik min første menses. Derefter skulle jeg rejse derfra sammen med Jens, som er min Dual, og som jeg er gift med også i dette liv. Jeg skulle vente på at han blev klar. Vi teletransporterede ting med hjertets kraft, men vi var kun istand til det, når begge dualer var til stede.

Den næste skole vi kom til var i Carnaq i Nordfrankrig. Her var vi i 7 år. Her lærte vi lydets kraft at kende. Legender og sange, sprog og magiske tegn var en stor del af vores pensum. Herudover var det mest finpudsning af det vi havde lært i Skotland, som vi brugte vores tid på.

Næste glimt i regressionen var vores bryllup på Orkney. Mine sten er dem på Stenness. Jeg ser festklædte kvinder danse og synge. Oftring af et lam inde i cirklen er en del af ritualen. Jeg var klædt i meget lyst, flagrende tøj, og havde en blomsterkrans i håret. Jeg fornemmer faktisk at kvinderne gennembrød min mødom på hovedalderet. Jeg ser det som sjovt og glædeligt. Der var ingen vold men kun glæde. Jeg skulle jo gøres klar til min mand, så sex med ham altid ville være forbundet med glæde.

Efter dette ser jeg brudeoptøget gå med mig i spidsen ad den fint pyntede rute til „Ring of Brodgar“ (En stensætning, som stadig findes på Orkney). Jeg kom ind fra østsiden. I modsætning til mine sten, som stod frit, var disse forbundet med et flethegn, som forhindrede folk udefra i at kigge ind. Jeg gik ind til midten af ringen, hvor Jens stod og ventede på mig. Han stod på en lille flad hjerteformet sten. Efter selve vielsen gik Jens og jeg til venstre ud af ringen på sydsiden. I selve ringen startede festen så. Der var våbenkonkurrencer for at vinde kvindernes gunst.

Da Jens og jeg blev alene forklarede han mig, at han slet ikke havde haft lyst til at gifte sig med mig selvom han elskede mig. Han vidste nemlig, at vi nu var bundet til druidetilværelsen med alt hvad det indebar: Vi ville ikke få lov til at dø. Vi skulle i stedet vende tilbage til Avalon (som blot betyder kloster) når vi blev gamle og gennemgå en meget smertefuld foryngelseskur. Derefter ville vi blive sendt ud på forskelligt lysarbejde alt efter, hvor der var brug for os. Vores Avalon lå på den ø, der idag hedder Skye. Ydermere ville vi ikke være istand til at få børn,

da det ikke var tilladt.

Dette mit første liv som druide var trods alt meget lyst, lykkeligt og fyldt med tilfredshed. Vi var stolte over vores samfund og vores virke. Ved mine sten på Steness var der et forsamlingshus lige ved siden af. Det er forøvrigt gravet ud idag.

Jeg ved jeg sad lige modsat døren med pigerne på min venstre side og drengene på min højre. Jeg underviste dem ved at fortælle historier. Jeg kan huske, at drengene var meget generte.

Mit hjem var lige ved siden af forsamlingshuset. Min seng stod mod vest og mit ildsted mod syd. Der var mange senge og ildsteder i huset. Der var ferskvand lige bag ved huset, og på den anden bred var Jens' barndomshjem. Jeg kunne se derover. Alt var fred og idyl.

Jeg var den eneste, der boede der hele året. Andre kom og gik. I perioder havde jeg unge piger der, i andre havde jeg unge mødre og i andre havde jeg gamle koner. Det var et dejligt og afvekslende liv og jeg havde Jens hos mig, af og til i en lang periode. Vi var meget forelskede hele tiden, men vores arbejde gjorde, at vi ikke var sammen hele tiden. Dette gjorde os stærkere og vi mistede ikke kontakten med forelskelsen.

Udover at være undervisere i almindelige ting var vi også præsternes overhoveder. Vi var magikere begge to, men også en slags håndværkere og bønder. Vi havde ikke mistet jordforbindelsen. Den respekt folk viste os var reel. Vi var ikke sat op på noget piedestal, selv om vi var mere åndeligt udviklede.

Dette første liv som druide var let i forhold til, hvad vi senere blev udsat for. Den første foryngelseskur var den mest smertefulde. Ikke kun fordi alle muskler og knogler men hele kroppen gjorde så forfærdeligt ondt mens det stod på, men også fordi det først nu for alvor gik op for os, hvad vi havde indladt os på. Jeg skulle altså blive ved med at leve uden at kunne få mine egne børn.

Jeg ved vi blev sendt mange steder hen. Vi har f.eks. været i det nuværende Kroatien for at prøve at standse kristendommens fremmarch. Den var jo en stor trussel mod vores tro.

Vi har været i en stencirkel i Aberdeen, hvor vi blev lokket op i et stort rumskib og 12 druiders DNA blev stjålet af rumfolket. Vi har også prøvet at standse en stor vikingeinvasion på øen Skye. Her døde Jens, og da jeg ikke kunne teleportere mig selv ved egen kraft, måtte jeg gå

hele vejen tilbage til Avalon.

Jeg ville så gerne have lov til at dø, men det blev mig nægtet. Jeg gennemgik nogle få liv uden Jens og endelig omsider fik jeg lov til at indgå i almindelige inkarnationer mod at lære alle aspekter af moderskabet. Jeg skal så sandelig love for ,at det har jeg lært nu. Jeg er endelig blevet sat fri. Nu kan jeg selv vælge, hvad jeg skal næste gang.

SLUT

Som man kan forstå har Helle og Jens besøgt de omtalte lokaliteter i dette liv og havde nogle store desjavu-oplevelser derved og Helle fik gennem regressionen bekræftet sine fornemmelsers gyldighed i alle detaljer.

Denne beretning afslutter kapitlet om nogle af vore forunderlige oplevelser. Vi håber stadig at vi får lov til at opleve nye ting.

I det næste kapitel fortæller jeg om det nye fænomen, der er dukket op og har lavet stor ravage i børnepsykologernes opfattelser af børn.

Stjernebarn kommer til Verden.

Kapitel 4

Stjernebørn, indigobørn, celestebørn

...en helt ny mennesketype er kommet til Jorden

Kært barn har mange navne, som overskriften antyder. Betegnelsen „stjernebørn“ har vi kendt i mange år. Vi har forlængst opdaget en ny type børn er kommet herved på Jorden for at tage aktivt del i indførelsen af den nye tid - den femte dimension: Næstekærlighedens tidsalder - fredens årtusind. Dette kapitel er baseret på den første danske bog om disse børn. Den er skrevet af Inger Brochmann med titlen :“Stjernebørn-indigobørn - hvem er de?“ og udgivet på Sphinx forlag. Jeg har fået tilladelse til at bringe uddrag med en stor tak til både forfatter og forlag.

Betegnelsen indigobørn stammer fra mennesker, som mener at børnene har en bestemt indigofarvet hud og aura, men celestebørn er efter min mening det mest rammende udtryk for disse fantastiske børn. Ordet celeste er latin og betyder simpelthen.“Den som kommer fra Himmelen“. Og det er jo det, de gør. De kommer fra planeter oppe fra det vi med et begrænset udsyn kalder Himmelen. Skal vi ikke hellere kalde det Universet? Som før nævnt findes der 200.000 beboede planeter i Universet og repræsentanter fra disse planeter har i mange år befundet sig mellem os. Ikke for at udspionere os, men for at lære os at kende og for at tilbyde hjælp, hvis vi vil tage imod det. Alle disse rummennesker, som jeg nok skal komme nærmere ind på i næste kapitel, er ikke onde væsner, som bare er ude på at finde ud af, hvordan de kan invadere os, besejre os og gøre os alle til deres slaver.

Sciencefiktionforfattere har de sidste 50 år svælget i disse voldelige fantasier og i mange lande - især USA har man den helt klare opfattelse, at alt hvad der kommer ude fra rummet er ondt eller har onde hensigter og alt hvad der findes på Jorden er godt og har kun gode hensigter. For mig at se er det lige omvendt. Men nok om det. Over hele Verden har man studset over denne nye generation af børn, som er så meget anderledes end de børn, som hidtil er blevet født her på Jorden.

Allerede i 1920'erne talte den østrigske åndsforsker og pædagog Rudolf Steiner om de børn, der ville blive født i slutningen af århund-

redet. Efter hans mening ville de have en langt større bevidsthed om den åndelige verden end det tidligere havde været tilfældet. Han vidste, at der omkring overgangen fra det andet årtusind til det tredje ville komme til et opgør mellem materialismen og spiritualismen. Menneskeheden ville da få brug for alle de kræfter, der kunne samles, for lysets sejr over mørket ville ikke komme af sig selv og slet ikke uden kamp. Det ville blive et langt sejt træk, som nemt kunne komme til at vare det meste af et århundrede.

Derfor skulle så mange højtudviklede sjæle som muligt samles på et vist tidspunkt. Det var også vigtigt at disse sjæle allerede fra barn ville blive anerkendt for deres høje udviklingstrin og blive respekteret for deres spirituelle baggrund.

Hvis de blev modtaget med en materialistisk livsholdning og en fjendtlighed overfor deres måde at opføre sig på, ville de gå til grunde uden at kunne medvirke til det store opgør. Det er desværre det der hidtil er ved at ske. Ikke alle nye børn er nødvendigvis celestebørn, men mange af dem er det, måske helt op til 90% - og de skiller sig allerede i den tidlige barndom ud fra andre børn.

Mange af dem kalder man DAMP-børn, og man ved ikke, hvad man skal stille op med dem. Når de bliver henvist til en børnepsykiater kan han ikke finde på andet end at give dem neddæmpende medicin - især præparatet „Ritalin“, som ellers anvendes på voldelige psykiatriske voksne patienter.

Men det nytter ikke at „straffe“ dem på den måde. Det fører højest til, at de afviser de mennesker, som påfører dem straffen. Børnene oplever det som et tegn på afmagt og manglende evne til at forstå dem, hvad det jo også er. Det de ønsker - ja ligefrem forlanger af de voksne, som omgiver dem, er respekt og ubetinget oprigtighed.

Inger Brochmann opstiller i sin bog „*Stjernebørn-indigobørn - hvem er de?*“ (se litteraturliste) nogle kriterier, som kan virke vejledende, hvis man gerne vil vide om ens eget barn et celestebarn. Jeg har af både forfatter og forlag fået lov til at bringe længere uddrag fra bogen i dette kapitel, men har dertil lagt mine egne erfaringer.

(Uddrag start)

„Man kan karakterisere disse børn på følgende måde:

- 1) De kommer til verden med en følelse af at være kongelige højheder, og at de fortjener at være i verden.
- 2) De har en stor selvværdsfølelse. De fortælle ofte deres omgivelser hvem de er og hvor de kommer fra.
- 3) De har store problemer med en absolut autoritet, dvs. mennesker som påbyder dem noget uden valgmuligheder.
- 4) Der er visse ting de absolut ikke gør. F.eks. er det næsten umuligt for dem at stå i kø og bare vente til det bliver deres tur.
- 5) De bliver frustrerede hvis systemet forlanger af dem at de bare skal gøre som der bliver sagt, fordi sådan har man altid gjort.
- 6) De fremkommer hele tiden med meninger om hvordan tingene også kunne gøres, og de bliver derfor opfattede som oprørere mod verdensordenen.
- 7) De virker usociale for de snobber ikke nedad, men befinder sig kun godt i selskab med ligesindede - dvs andre celestebørn.
- 8) De er ligeglade med trusler om afstraffelse for deres afvigende adfærd, for de kan ikke indse, at de har gjort noget forkert ud fra deres egne forudsætninger.
- 9) Hvis ikke man forstår dem men straffer dem for deres „uartighed“ bliver de trodsige og voldelige. Så straffer man dem endnu hårdere og så er det barn tabt for evolutionen. Så bliver de til det man kalder „et DAMP-barn.“ Dog skal man vide, at ikke alle DAMP-børn er celestebørn. Kun ca. 10% er med rette diagnosticeret som DAMP-børn. De 90% er det ikke.

Hvis man i stedet for prøver at forstå dem og lader dem udvikle sig i deres eget tempo, kan man i stedet for et „adfærdsvanskeligt“ barn få en lille voksen, som kan berede sine forældre store glæder ved sin udviklede måde at tackle sit liv på, for deres medfødte høje intelligens kan føre dem til de højeste poster i samfundet, hvilket faktisk er meningen med dem. Men celestebørn er ikke alle ens. Faktisk kan man dele dem op i flere undergrupper, som kan fortælle os andre noget om deres mission her på Jorden.

Terapeuten Henning Køhler fra Tyskland har følgende opdeling:

Den humanistiske type

Det er morgendagens læger, dommere, lærere, sælgere, forretningsfolk

og politikere. De er hyperaktive, meget selskabelige og venlige og har udprægede meninger om alt. Som små børn leger de ikke kun med et stykke legetøj ad gangen, men slæber alt deres legetøj frem selvom de måske bagefter kun rører nogle få af tingene._

Den ide-orienterede type

De holder sig mere til projekter end til mennesker. Det er fremtidens ingeniører, designere, astronauter, piloter og officerer. Som børn er de ofte meget sportsinteresserede, men har problemer med at kontrollere sig selv.

Drengene prøver at manipulere deres mor og pigerne deres far. Hvis man giver dem lov til det får man et problem. Som teenagere kan de blive tiltrukket af narkotika, og hvis de siger, at man ikke må komme ind på deres værelse, skal man netop gennemsøge det. Men det nytter ikke at true dem eller tale dunder til dem om narokoens farer. Det er kun en overgang fordi de er så nysgerrige og gerne vil afprøve alt.

Den kunstneriske type

De er meget sensible og ofte små af vækst. De er meget begejstrede for kunst af enhver art. Hvis de bliver læger vil de ofte blive kirurger eller forskere, men de kan også blive strålende skuespillere. Som børn vil de ofte kræve 5-6 forskellige musikinstrumenter indkøbt for at de kan afprøve dem, men som regel finder de et yndlingsinstrument, som de bliver fabelagtig dygtige til at håndtere.

Den interdimensionale type

Disse børn er større end andre celestebørn. De er meget fremmelige og allerede i 2-årsalderen kan de finde på at sige: "Ja det ved jeg godt. Jeg vil gøre det selv. Lad nu mig", hvis man vil prøve at instruere dem i noget. Disse børn kan meget vel være dem, som bringer en ny filosofi eller en ny religion til verden.

Alle celestebørn er meget selvstændige i en tidlig alder, og man bør ikke direkte forbyde dem noget, men i stedet for forslå at de gør noget andet.

Giv dem mulighed for at komme af med deres overskydende energi i den måde undervisningen og pligterne i hjemmet bliver tilrettelagt

på. Tillad, at det er barnets styrke som bestemmer grænserne og ikke omvendt. Du vil måske blive overrasket over hvad et celestebarn kan. Afprøv på en sikker måde disse grænser. Behandl barnet som en ligeværdig partner uden dog at overdrage det de voksnes pligter. Glem ikke at iagttage, hvordan celestebørnene omgås med hinanden. Det kan man som forældre lære meget af. Den spirituelt orienterede amerikanske psykolog Doreen Virtue opstiller en chechliste over, hvordan hun mener man kan afgøre om ens barn er et celestebarn. Hvis man kan nikke genkendende til mindst halvdelen af disse tegn, så kan man være helt sikker på, at man har fået et meget specielt barn:

- 1) Det er født efter 1978, men enkelte kan dog være ældre.
- 2) Det er viljestærk og stædig, og det virker ældre end det er.
- 2) Det har ofte besvær med indlæring og opfattes som ordblind.
- 4) Det har kreative kunstneriske evner allerede meget tidligt.
- 5) Det prøver ofte narkotiske stoffer og spiritus i teenagealderen.
- 6) Det keder sig let og søger hele tiden nye udfordringer.
- 7) Det er intuitivt og har oversanselige evner f.eks. clairvoyance.
- 8) Det har hang til at afsondre sig fra andre, enten ved aggressiv udadvendt afreageren eller ved indadvendthed.
- 9) Det er egensindig og stolt, men tigger alligevel altid penge af en.
- 10) Det har en stor trang til at hjælpe hele Verden.
- 11) Det vakler mellem lav selvværdsfølelse eller stor indbildskhed.
- 12) Det knytter sig ofte meget til både dyr og planter.
- 13) Det kan være diagnosticeret som DAMP-barn.
- 14) Det har tilbøjelighed til søvnløshed, urolig søvn og mareridt.
- 15) Det søger dybe og vedvarende venskaber med ligesindede.
- 16) Det taler ofte i enrum med sin engel.

Der er sikkert endnu flere kendetegn, som forældrene har lagt mærke til adskiller dem fra andre børn i omgangskredsen eller fra deres ældre søskende. Men man skal ikke være nervøse for hvordan det dog skal gå dem ude i livet. De har en fantastisk overlevelsessevne og vil klare sig langt bedre end vi formoder. Deres høje intelligens og samarbejdet med andre celestebørn, når de bliver voksne, vil føre dem vidt og man vil en dag blive umådeligt stolt af sit barn, som andre sagde var et rigtigt

problembarn.

Mennesker, som har interesseret sig for celestebørnene, har prøvet at sammensætte et koncentreret overblik over, hvad man idag ved om disse børn. Man har opstillet nogle facts om dem, som viser på hvilken måde de adskiller sig fra andre børn.

- 1) De siger „jeg“ til sig selv, når de er halvandet år.
- 2) De taler allerede rent, når de er to år.
- 3) De sidder ved en computer, når de er 3 år.
- 4) De starter måske et musikband, når de er 4 år.
- 5) De blander sig i de voksnes samtale, når de er 5 år.
- 5) De fortæller dem, hvad de skal gøre.
- 6) De siger om andre børn: „ De ved slet ikke hvem jeg er“.
- 8) De kan spontant udtale sig om deres tidligere liv.

Der er mange måder at rubricere disse børn på, så man bedre kan forstå dem. Man kan tale om en stor gruppe, som først og fremmest er hyperaktive, men hvor uopmærksomheden ikke er kerneproblemet, men kun en følge af uroen. En anden stor gruppe er hyperaktive børn, som samtidig er uopmærksomme, og endelig er der børn, som kun er uopmærksomme, men ikke lider af hyperaktivitet og ukontrolleret impulsivitet. **(uddrag slut)**

Som man ser er uopmærksomhed kun en del af problemet, men det er nok det, som irriterer de voksne mest. Det kan somme tider være meget irriterende at de lever så meget i deres egen verden, at det føles som at tale til en dør. De tænker meget og kan komme med forbløffende voksne udtalelser, så man spørger sig selv, om det blot er noget de har hørt eller det virkelig er tanker, som er opstået i deres eget hovede.“

Vi har haft besøg af forældre, som er kommet til os dybt bekymret over deres fremmelige barn, som de ikke aner hvad de skal stille op med. Et eksempel er drengen Sigurd, som jeg fortalte om i min sidste bog .Da han blev spurgt hvorfor han ikke ville lære at cykle, svarede han: “Derfra, hvor jeg kommer , cykler vi ikke. Vi flyver!“

Tilsyneladende skaber de hele tiden problemer for sig selv både i forhold til andre knap så fremmelige børn og i forhold til de voksne, som

Sigurd flyver rundt på Sirius B.

skal tage sig af deres opdragelse og uddannelse. Folkeskolen er slet ikke klædt på til at forstå disse børn. Hvis et celestebarn begynder at udfolde sig allerede i 1. klasse, går turen som oftest direkte til skolepsykologen. Han ved ikke, hvad han skal gøre, så man sender barnet til læge for at få det medicineret, idet man antager, at barnet er hjerneskadet. De får så ordineret Ritalin og det forværrer kun tingene.

Ritalin er et Amfetaminpræparat, som ifølge bogen „Medicinskabet“ af Niels Bjørndal har følgende alvorlige bivirkninger:

(Citat start)

„Rysten på hænderne og muskeluro, hurtig puls med hjertebanken,

hovedpine, kolde arme og ben, tørhed i munden, kvalme, appetitløshed, vandladningsbesvær, eufori, taletrang og søvnløshed. Der er iagttaget skizofrenilignende psykoser.

Vigtigst er dog, at præparaterne medfører forfaldenhed med større og større behov for stoffet, så der hurtigt opstår narkomani med den deraf følgende risiko for kriminalitet og prostitution. Ved forgiftning (for stor dosis) optræder der muskeluro, kramper, temperaturstigning og forhøjet blodtryk, med mulighed for hjerneblødning. Dødsfald på grund af Ritalin skyldes ofte hjertesvigt eller temperaturforhøjelsen. "(Citat slut. Bragt med tilladelse fra forlaget „Egmont-Lademann)

Hvilken far eller mor ved sine fulde fem vil da udsætte sit barn for dette?

Barnet reagerer ved denne uforstand med enten at blive meget aggressiv og direkte voldelig eller ved at trække sig ind i sig selv og lukke resten af verden ude. Så tror man barnet er autistisk og sætter det i en specialskole for netop disse børn. Her hører de jo slet ikke hjemme. Det er dybt tragisk for dem at blive misforstået på denne måde og sat i bås med børn, som de slet ikke har noget til fælles med. De er blot højere udviklet og det er slet ikke gået op for de voksne, som bestemmer over børns liv. I stedet for burde man sætte dem i særligt oprettede genibørns-skoler. For det er det de er. Genier! Deres intelligens fejler nemlig ikke noget. Man har målt deres intelligenskvotient til at ligge omkring 130. Man har fastslået, at for at tage en studentereksamen, skal man mindst have en IQ på 120. Disse børn hører altså hjemme i gruppen af store begavelser og kan uden videre gå ind i gruppen „MENSA“ for særligt begavede mennesker.

Jeg har faktisk truffet en mand, som var en af forløberne for celestebørnene og hans skolegang havde været et helvede. Derefter havde han ikke rigtigt fået nogen uddannelse, som svarede til hans intelligensniveau, men hutlet sig igennem med ukvalificerede småjobs her og der. Indtil han en skønne dag midt i tredverne opdagede sit virkelige jeg, vågnede op og søgte ind på Københavns Universitet for at studere jura. Kort tid efter bestod han adgangsprøven til MENSA med glans.

Det endte som en succeshistorie, men hvorfor skulle han gå så meget igennem før han blev anerkendt?

En af grundene til at jeg er begyndt at fokusere så meget på disse børn

er at jeg tror, at jeg selv har været et sådant barn. Allerede som 12-årig fortalte jeg mine kammerater, at jeg kom fra stjernen Sirius, og jeg talte i det hele taget om så mange uforståelige ting, at de begyndte at kalde mig „professoren“ og det var ikke venligt ment. Mine forældre sukkede hele tiden: “Hvorfor er du ikke som de andre børn?” De anså mig for at være sær og som attenårig blev jeg nærmest smidt ud hjemmefra og fik besked på at klare mig selv. Det resulterede i, at jeg besluttede at jeg skulle vise dem noget andet, og jeg søgte da ind på et lærerseminarium og fik mig en lærereksamen. Men i hele skoletiden var lektier ikke noget jeg beskæftigede mig meget med. Jeg behøvede bare at kigge ned over en side, så vidste jeg essensen af hvad der stod og kunne næsten fotografisk fremkalde de ønskede oplysninger og præcis hvor de stod på siden. Mine lærere troede at jeg lærte tingene udenad, men det var faktisk tværtimod. Den evne har jeg desværre mistet.

Da jeg fik min yngste datter genkendte jeg mange af min barndoms problemer i hende. Når jeg nu ser hvad der karakteriserer et celestebarn, kan jeg tydelig se, at hun også har haft den samme vanskeløbne som jeg. Vi er aldrig blevet forstået og anerkendt for det vi er.

Til sidst vil jeg gerne give disse andre miskendte genier en bøn, fra Doreen Virtues bog: “The Chrystal Children“, som måske kan trøste dem lidt i deres hårde liv.

„Jeg er Guds hellige barn. Jeg har engle omkring mig, som elsker mig, som jeg er, og jeg kan til enhver tid kalde disse engle til hjælp.

Jeg har meget at give til Verden, og mine engle kan se mine skjulte kvaliteter. Jeg har magt til at forandre vigtige ting på Jorden. Jeg har en fotografisk hukommelse, som aldrig lader mig i stikken. Jeg udtaler med kærlighed og medfølelse det, som er sandt for mig. Det spiller for Verden en stor rolle, hvem jeg er, for mange mennesker har brug for mig og elsker mig.“

En slutbemærkning fra en 8-års dreng, som i skolen blev spurgt:

„Hvad er den største begivenhed, som er sket i Verden de sidste 100 år“.

Han pegede på sig selv og sagde uden at genere sig: „MIG!“

Kapitel 5

Flere stjernemennesker på Jorden

... vi har opdaget nye typer stjernemennesker

I min sidste bog „*Hvad øjet ikke ser*“ fortalte jeg om de stjernemennesker, som vi indtil da havde observeret som gæster og hjælpere her på Jorden. Siden er der kommet mange flere til. Den største ekspert vi har her hjemme på det område er forfatteren og foredragsholderen Robby Curdorf.

Jeg citerer nedenfor fra hans pjece. „*Vore galaktiske naboer*“:

Han har fundet frem til, at på dette tidspunkt (2003) befinder der sig repræsentanter fra 39 forskellige planeter her på Jorden. Men ialt skulle der indtil nu have været kortere eller længere besøg af sjæle fra ialt 78 forskellige planeter. Halvdelen har altså forladt Jorden igen nok fordi de har fundet den for ugæstfri og for mørk. Den anden halvdel har vi forsat glæde af og vi håber da, at endnu flere planetsjæle kommer hertil, for vi har så sandelig brug for al den hjælp vi kan få udefra. Der er immervæk ca. 200.000 beboede planeter, så kun en brøkdel af dem har hidtil fundet det umagen værd at komme ned og hjælpe os. De kommer selvfølgelig herved som sjæle, der inkarnerer i en menneskekrop, men de bevarer det fysiske særpræg som er deres specielle kendetegn.

Uafhængig af hinanden har Robby Curdorf og vi fundet frem til nogenlunde de samme oplysninger om vore galaktiske naboer, og det opfatter jeg som en bekræftelse på, at det vi begge fortæller må være sandt.

Kate og jeg har igennem et par år systematisk nedskrevet og kortlagt en del planetrepræsentanter. De fleste oplysninger om disse rumvæsener er kommet til mig clairvoyant og kan derfor være behæftede med fejl. Vi må da også af og til supplere eller omfortolke visse kendetegn, men i det store og hele giver vort daglige arbejde med disse mennesker os en bekræftelse på vor opfattelse. Vi har nemlig den aftale med de højere magter, at vi kun får tilsendt stjernemennesker. De andre kalder vi jordmennesker, og det er dem, som slet ikke forstår vor opfattelse og

nærmest ryster på hovedet af os. De kan forøvrigt slet ikke bruge vore terapier, da de grundlæggende er meget skeptiske overfor alt det vi står for. Så derfor koncentrerer vi os om dem, som kan forstå os og bruge det vi fortæller dem. Der ligger slet ikke noget snobberi i denne holdning, men kun en konstatering af de faktiske forhold.

De to almindeligste stjernemennesketyper, nemlig Devaerne og Siria-nerne, er blevet grundigt beskrevet i min bog „*Den usynlige virkelighed*“. Vi skønner at ca. 80% af de stjernemennesker, som dukker op hos os tilhører de to typer.

Den tredievigtigste type er sjælene fra planeten AIX, som ligger i Vandmandens tegn. Vi er jo lige gået ind i Vandmandens tidsalder og det er signalet til, at vi nu er kommet ind i Fredens årtusind. Vi kalder dem „Den ny tids mennesker“ og til dem hører mange af celestebørnene. De har ikke været så længe her nede på Jorden. Højest 2.000 år, men de har i næsten alle deres liv gjort en stor indsats for at fremme den menneskelige bevidsthed. De vil være gode foredragsholdere og skrive bøger om fremtidens udvikling. Vi kan især genkende dem på, at deres ører er lavtsiddende og at de har en større hjerneskal end normalt.

En af disse aixanere bad om at få en regression tilbage til planeten ligesom jeg har gjort det før med en Deva, som kom tilbage til sin planet Ganeb. („*Den usynlige virkelighed*“) Det lykkedes også at komme tilbage til Aix, og jeg vil her bringe et sammendrag af hvad hun oplevede.

„Hun lander i et ørkenlignende landskab. Derfra ser hun en by med tårne og spir ligesom på Jorden. Tagene er gule og røde, og hun mener, at det skyldes, at de er lavet af guld og kobber. Foran hende står et bobbelignende transportfartøj. Hun går ind i det næsten ligesom hun ville gå ind i en sæbeboble. Sammen med sin skytsånd, som er med hende hele tiden, flyver hun i regressionen ind til byen over et jordlignende landskab. Hun ser en skov med vilde dyr samt andre dyr, som færdes i hjorde. Boblen lander på et slags torv midt i en by, hvor der er en del menneskelignende personer, som tager imod hende. De er alle klædt i hvide kjortler og en enkelt i sort. Hun mener at det er et myndighedstegn.

Mængden hilser venligt men nysgerrigt på hende. Hun indleder en samtale med den sortklædte via telepati og erfarer, at styresystemet på planeten er helt uden brug af kongehuse eller præsidenter. Man behandler hinanden kærligt med en høj etisk standard. Lidt ligesom i

Kardemomme By hvor loven siger at: Du må ikke skade andre eller sætte livet til, men forøvrigt kan du gøre som du vil. Hun får også at vide, at planeten er lidt større end Jorden, men slet ikke så mange indbyggere - kun omkring 2 milliarder.

Hun beder derefter om at tale med en højerestående repræsentant, og foran hende viser der sig en lille tyk mand, som tager kærligt imod hende og giver hende et knus. Hun fortsætter med at stille spørgsmål om planeten. Det viser sig, at det er en meget fredelig planet, som aldrig har kendt til krig, men heller ikke har egentlige religioner idet alle har samme tro på det guddommelige. Man spiser kød, men ikke fra husdyr, som bliver avlet til det. Det er kun kød fra de vilde dyr, som hun så under flyveturen ind til byen. De spiser brød af den kornart vi kender som spelt.

De har ikke noget skolevæsen, men undervises af computere i de enkelte hjem. Disse computere kan hente viden ned fra andre planeter og de styres af tankens kraft. Der er ikke noget egentlig pengesystem, idet alle bytter varer og energi med hinanden. Det er det vi kalder naturaløkonomi. Derfor har alle nok af alting og ingen på planeten sulter nogensinde. Det eneste de mangler i forhold til Jorden er den frie vilje. Alting er styret fra åndelig side, og det er alle tilfredse med

Derefter tager hun på en hurtig rundtur på planeten i sin boble, og hun opdager da, at hele planeten er delt på en anden måde end Jorden. Alt landområde ligger som et bælte rundt om det vi ville kalde Ækvator. Vandområderne ligger så som store have omkring det vi ville kalde polerne - henholdsvis Nord- og Sydpolen. Hun ser ingen store skibe på de to have, men kun små fartøjer, som hun mener bruges til fiskeri.

Som konklusion udtaler hun bagefter, at alle så ud til at være lykkelige og meget fredelige.“

Ovenstående beretning kan fortælle os noget om den mission, som Aixanerne har hernede. Vi håber de får held med deres forehavende.

Robby Curdorf har fundet frem til yderligere oplysninger om sjælene fra Orions bælte, som vi kalder Orionere. Som nævnt i skemaet i min sidste bog "Hvad øjet ikke ser", så er der to planeter i systemet, som vi især får sjæle fra. Den vigtigste er Thirax, som ligger i planetbæltet omkring den midterste af de tre stjerner i det som vi kalder „Orions bælte“, og den anden er Psi-Theta, som ligger som en af de mange

Besøg på planeten AIX.

planeter omkring den nederste stjerne i bæltet.

Ifølge Robby Curdorf er civilisationer fra Orion atypiske derved, at de har opnået at udvikle en meget avanceret teknologi endnu inden deres interne konflikter var blevet løst.

I Orionkonflikten var der to grupper: den negative side, som troede på, at helheden ville være bedst tjent ved at man dyrkede selvet selv om det jo egentlig betyder, at man vil dominere andre. Den anden side kaldtes den positive side, som fastholdt ideen om at ville tjene andre.

Orionkonflikten skabte 3 grupper: „De dominerende“ (Orion imperiet) „Ofrene“ og „Modstanderne“ (Den sorte liga). En stor spirituel Avatar dukkede op og fik overbevidst folk om erkendelsen af enhedens lov („Loven om de ti“ som er omtalt i „Den usynlige virkelighed“ og som også hersker på planeten Sirius B.)

De mange besøgende fra Orion-bæltet kan altså groft deles op i to store grupper: Dem vi kalder „De gode Orionere“ og „De onde Orionere“, hvoraf den førstnævnte gruppe er langt den største. Men der findes altså onde Orionere, som er her for at sætte splid mellem lysets tjenere. Begge gruppers medlemmer er gode til at komme ind i ledende stillinger, hvor de gode prøver at lede andre med kærlighed, medens de onde bedre kan lide at bruge manipulation med folk. De arbejder f.eks. med at sammenkoble datanetværk for at højne vor inter-kommunikation og dermed bedre forståelse af hinanden.

Man kan let kende dem på deres brede skuldre og store korpus og bare dette udseende kan skabe respekt for dem. Men man skal se sig godt for, så man ikke tager fejl af de „onde“ og de „gode“.

Vega er en stjerne i stjernebilledet LYREN og det var her den første lyrianske civilisation blev dannet. Veganerne, som vi kalder dem, er karakteriseret ved at de fødes som meget generte og tilbageholdende. De passer på vort miljø og dyreliv og er glade for at lave mad. De koloniserede senere Altair, Centauri, SiriusB og alle planeterne i Orionbæltet. Man kan sige at vi her på Jorden også er en udløber af den lyrianske kultur.

Sjæle fra de to planeter Irios og Albinox fra Andromeda-galaksen virker meget fremmedartede på os for de har en helt speciel åndelig udstråling. De er tit opfindere, som arbejder med nye former for højteknologi og energi og de ønsker at tilføre os nye tanker på det åndelige område, så der engang kan blive genindført den højtstående civilisation,

som engang herskede på Atlantis, som de koloniserede. Fra Andromeda-galaksen har vi en anden planet, som er interessant. Den hedder Matital og er en vulkanplanet med en svovlatmosfære. De er dog meget primitive, når de er på deres egen planet. De lever i klippehuler og spiser barken og blade af træer samt små fugle. De har indianske træk og de er meget sjældne. Vi har endnu ikke truffet nogen fra den planet, men de skulle være meget kærlige og skal være højt udviklede lærere. De skal give os selvtillid og lære os at bruge tankens kraft med kærlighed.

Fra en planet omkring stjernen Aldebaran ved navn Quimat ser vi engang imellem sjæle, som er lette at genkende. Uden om solen Aldebaran findes 10 planeter. Seks af dem er beboede og den fjerde af disse planeter hedder altså Quimat. Sjælene herfra har bevaret et polynesisk udseende med en bred, flad næse. Det er små faste mennesker og de har et kuglerundt hovede med normal øjenafstand. Deres opgave er at bringe den guddommelige kærlighed til menneskene gennem kærlig omsorg, da de har et stort plejeinstinkt. De er i besiddelse af en høj åndelighed og ofte koblet med en stor indsigt i teknik.

Så har vi tre spændende planeter fra stjernebilledet „Lille hund“. Det er henholdsvis Nyktar, Delia og Procyon. Det sidste udtales: Prosejon. Denne planets beboere har meget spinkle kroppe, et stort æggeformet hovede og noget spidse øren. De har intergreret det feminine og det maskuline i sig, og de er læremestre for alle intelligenser i Universet. De er også vogtere over Universets orden og regler og de optræder som mestre på de planeter, hvor de er. De kan kommunikere med deres eget folk via telepati. Her i Danmark har vi i hvertfald truffet en, nemlig forfatteren til bogen „*De udvalgte*“: Richy Montana.

Fra stjernegruppen Pleiaderne har vi mange repræsentanter hernede på Jorden. Vi har hidtil mødt repræsentanter fra to af disse planeter. Vi møder også af og til sjæle fra planeten Virginia, som naturligvis ligger i stjernebilledet Jomfruen. Man kan let kende dem på deres høje kindben og ringe hårvækst. De er kommet herved for at undervise os i de kosmiske love og i kosmisk etik, og de har store helbredende evner, som skal give styrke til syge mennesker. De fleste af dem vi har mødt har dog slet ikke erkendt disse evner og deres mission i det hele taget, men vi håber at de snart vågner op. Fra planeten AX-EL, som også kaldes den røde planet har vi repræsentanter med et meget fremmedartet udseende.

De ligner mest en blanding af aixanere og sirianere, og på deres planet bor de under jorden ligesom man gør på Sirius B. Deres mission er at oplyse om den nye tid samt højne kærlighedsenergien på Jorden og på alle måder gøre alt for at forhindre en atomkrig, som de ved vil være fuldstændig ødelæggende for Jordens beboere.

Så er der beboerne fra planeten Zeta Reticuli, de såkaldte „små grå“, men omtalen af dem gemmer jeg til næste kapitel for det er alt for omfattende til denne oversigt.

Desuden har vi så planeten Capella, som er knyttet til stjernen Alfa Aurgae, som ligger 46 lysår fra Jorden. De er ligesom procyon-sjælene meget intergreret med de to køn og de har en meget lysende udstråling og hviler i sig selv, så de er næsten usynlige hernede. De er kommet for at lære os rumsprog, som de kommunikerer med andre rumfolk med gennem jordiske computere. Dette rumsprog, som er meget kompliceret symbolsprog næsten ligesom de ægyptiske hieroglyffer, er noget vi også skal lære engang, for at komme i kontakt med andre planeter og civilisationer.

Robby Curdorf har endnu to andre planeter, som vi ikke kender så meget til. Den ene er Iarga, som er placeret ca. 10 lysår fra Jorden. Denne planet har et relativt lille landområde, som kan bebos og da de har 600 milliarder indbyggere - altså hundrede gange mere end Jorden, har de måttet opbygge et ekstremt effektivt samfund baseret på et økonomisk system, som de kalder „Kosmisk økonomi“. De er kun 150 cm høje, og deres ansigt virker lidt dyreagtigt og de kan kendes på, at de har lidt svømmehud mellem fingre og tæer.

Endelig er der planeten Ummo som ligger 14 lysår fra Jorden og kredser rundt omkring en stjerne, som astronomerne kalder Wolf 424. De har sendt en hel lille gruppe herved i 1950, som dog lever isoleret i de franske alper. De er ekstremt telepatiske og de tror på en skabende Gud og er bevidst om mindst 10 dimensioner. Disse væsener lever i en anden dimension, som er usynlig for os, som kun er i 3. dimension. Men enkelte højt udviklede mennesker har set dem i glimt, som beskrevet i bogen: „Den elvte indsigt“ af James Redfield.

Det var så vor nye oversigt over stjernemennesker, som vi håber at kunne udvide gennem årene fremover.

Rumfolk fra planeten Zeta Reticuli.

STJERNEBILLEDE PLANET	KENDETEGN	FUNKTION
JOMFRUEN: <u>Virginia</u>	Højekindben, lidt hårvækst	Underviser i love og etik giver styrke til menneskene gennem helbredende evner
ALDEBARAN <u>Quimat</u> (Nr. 4 ud af 6 beboede ud af 10 planeter)	Kuglerundt hoved normal øjenafstand bred næse hele vejen ned, polyneisks udseende små og faste mennesker	Høj åndelighed koblet med indsigt i teknik. Stort pleje- indstinkt. Skal bringe den guddommelige kærlighed til menneskene via kærlig omsorg
ANDROMEDA <u>Matital + Antares</u> Vulkanplanet m/ svovlatmosfære	Indianske træk. De er natur- mennesker, lever i klippehuler på deresplanet, spiser blade, barken af træer, små fugle	De skal giveos selvtillid og lære os at bruge tankens kraft med kærlighed. De er højt udviklede lærere og de er meget sjældne.
LILLE HUND <u>Nyktar, Delia</u> <u>Procyon</u> Kan kommunikere viatelepati.	De har spinkle kroppe et stort æggeformet hoved og spidse øren. De har integreret både detcfeminine ogdet masku-	Læremestre for alle intelligenser i Universet.Der er vogtere over Universets orden og regler. Der er mestre på alle planeter.
PLEIADERNE <u>AX-EL</u> (den røde planet) <u>Zeta Riticuli</u> (De små Grå)	Fremedartet udseende. Ligner en blanding af aixanere og sirianere. Bor under jorden på deres planet.	De skal oplyse omden nye tid samt højne kærlighedsenergien på Jorden og på alle måder gribe ind for at forhindre en atomkrig
ALFA AURGAE <u>Capella</u> 46 lysår fra Jorden	Harogså integreret det maskuline og detcfeminine i sig.De har en meget lysende udstråling og hviler i sig selv.	Kan kommunikere med andre rumfolk over PC eller via telepati på rumsprog, som er et kompliceret symbolsprog.

Kapitel 6

„De små grå“

...er væsener fra det ydre rum

58
Længt ude i Verdensrummet svæver en lille planet rundt, som har voldt os mennesker her på Jorden adskillige problemer. Jeg hørte om denne planet og dens beboerefor mange år siden gennem nogle venner, men afviste deres omtale af disse eksistenser som lidt for avanceret for min

tens videnskabsmænd besluttede sig nemlig til at udforske og prøve at forandre kroppens gener, så der kunne fødes endnu flere individer med en endnu højere intelligens. Det er imidlertid imod GUDs love at prøve på at være lig med GUD således som der står i „Det gamle Testamente“. Derfor måtte GUD stoppe dem, for den GUD, som vi tilbeder her på Jorden er også deres GUD. Han hersker jo over hele Universet.

Derfor gik det galt, og en skønne dag måtte videnskabsmændene erkende, at de i stedet for at forøge og forbedre planetens indbyggere var kommet til at ødelægge forplantningsgenerne, så der ikke kunne fødes nye børn, og antallet af indbyggere svandt drastisk ind.

De prøvede desperat at genoprette de ødelagte gener, men det kunne ikke lade sig gøre. Så måtte herskerne på planeten finde på andre udveje. Man besluttede da, at man ville bruge sin højt udviklede rumskibsteknologi til at drage ud i Universet og prøve at finde en eller flere planeter, hvorfra man kunne hente nyt genmateriale hjem til planeten.

Desværre manglede beboerne helt det universelle næstekærlighedsprincip, så de tænkte kun egoistisk på at redde sig selv og deres planet uden at tage hensyn til de væsener på andre planeter, som blev deres ofre. Man konstruerede i hast flere tusinde rumfartøjer, indrettede dem med mobile laboratorier og sendte dem ud på en pilgrimsfærd for at finde en eller flere planeter, hvorfra de kunne røve genmateriale.

Man sendte også alle de videnskabsmænd man kunne undvære med rumskibene, så forskningen kunne begynde allerede ude i rummet. Men før vi går videre skal man vide, at planetens beboere faktisk var delt i to omtrent lige store fraktioner. Dels var der den desperate videnskabsgruppe, som ikke ville sky noget middel for at nå deres mål, og dels var der en gruppe, som var imod denne udnyttelse af beboere på andre planeter fordi de mente, at man kunne risikere at få indsamlet nogle dårligere gener end dem man havde i forvejen. Derfor gennemtvang de, at de ville have repræsentanter med på alle rumskibene, så de kunne kontrollere ofrenes intellektuelle habitus før man indsamlede deres gener. Vi kalder dem *De gode små grå* og *de onde små grå*.

Så tog rumskibene afsted og de spredte sig vifteformet ud i Universet for at lede efter andre beboede planeter. På et vist tidspunkt nemlig i 1947 kom de forbi Jorden, hvor de observerede de store atombombeforsøg, det fandt sted den gang, bl.a. Bikinibomben. De besluttede sig derfor

til at undersøge Jorden nærmere, da de mente at sådanne eksplosioner kunne skyldes teknologisk fremskredne beboere. De landede med flere af deres rumskibe i New Mexicos ørken i USA, og fik hurtigt kontakt med USAs officielle myndigheder, selv om der aldrig er nogen der har indrømmet det. Det blev og er stadig en stor tys-tys-affære.

I hemmeligholdte forhandlinger fik de små grå en aftale med den amerikanske administration, som dengang lå i skarp kappestrid med Sovjetunionen om at blive en rumteknologisk stormagt og komme først til Månen. De små grå tilbød så amerikanerne deres viden om rumteknologi i bytte for en tilladelse til at slå sig ned i ørkenen og begynde på deres genindsamling.

De fortalte selvfølgelig ikke hvorfor de gjorde det, men de fik lov til at oprette hemmelige underjordiske laboratorier og gav ovenikøbet amerikanerne lov til at kigge dem over skuldrene ved at amerikanske videnskabsmænd fik lov til at følge med i eksperimenterne. De holdt også hvad de lovede angående rumteknologien og det førte jo til, at amerikanerne blev de første som satte foden på Månen.

Men da de små grå hverken kunne eller ville overholde deres aftale, men kun var ude på at udnytte amerikanernes naivitet, varede det ikke længe før de overskred deres beføjelser og begyndte at bortføre mennesker til deres laboratorier både under Jorden og oppe i rumskibene.

Disse rumskibe er ikke synlige for det menneskelige øje, da de har en anden frekvenssvingning, og denne evne til at være usynlige benyttede de sig også af når de opsøgte mennesker og tappede dem for gener og hormoner.

Amerikanerne blev mere og mere utilfredse med aftalen, især da der begyndte at fremkomme rapporter om mystiske bortførelser og hvad der skete under dem. Gravide kvinder kunne f.eks. berette om, at de var blevet bortført midt om natten og opereret af mystiske rumvæsener, og når de vågnede om morgenen i deres egen seng igen, var deres barn forsvundet fra livmoderen.

Først prøvede man at komme med alle mulige bortforklaringer og påstod at ofrene var scizzofrene og ofre for deres egen indbildning. Da det ikke hjalp startede man en TV-serie, med titlen „X-files“, som tog fat på problemet og som stadig vises rundt omkring på alverdens TV-kanaler. Man holdt spillet gående så længe man kunne, men til sidst blev presset

fra offentligheden så stort, at man måtte se at få afsluttet denne uheldige alliance. Man havde ganske vist fået, hvad man havde fået lovning på, og denne rumteknologi gjorde hurtigt Amerika til verdens førende rummagt, og det er de jo stadig især efter at Sovjetunionen kollapsede. Også hvad forsvarsraketter angik blev de førende og kunne holde russerne stangen, så de havde jo egentlig ikke noget at klage over.

Men som sagt blev de tvunget til at gøre en ende på det, og de gav da de små grå det ultimatum, at hvis de ikke stoppede deres forsøg og rømmede de underjordiske laboratorier ville de blive spængt i luften af en atombombe camoufleret som et underjordisk atomforsøg. Det skete rent faktisk også, men forinden havde de små grå rømmet dem og besluttet sig for en ny indsamlingsmetode.

De traf den beslutning at de ville fortsætte med deres genindsamling, men bare gøre det i stor skala over hele Jorden og så foretage selve forskningen i deres mobile laboratorier oppe over Jorden i rumskibene. Da de jo var og stadig er usynlige for de fleste undtagen for synske mennesker, der har fået aktiveret deres tredje øje, udviklede de en teknik til at tappe deres ofre ambulantly. De medbringer små tynde kanyler forbundet med lange bøjelige plasticslanger og en rygbeholder til at opsamle genmaterialet i. De tager også hormoner fra hypofysen. Hypofysen er jo den overordnede styringskirtel for alle kroppens andre hormon kirtler. Ofrene mærker i begyndelsen kun en kortvarig stikkende smerte i enten navlen, i skridtet, i nakken eller direkte i kønsdelene. Oftest foregår det om natten når ofret sover. Senere følger hovedpine, utilpashed, stor træthed og kriblen og krablen over hele kroppen. Der kan også være manglende koncentrationsevne. Mange enlige kvinder har berettet om en følelse af at blive voldtaget, når de små grå foretog deres indgreb.

Ofrene er i alle aldre. Dog skal unge mennesker være kommet i puberteten før de forgriber sig på dem. Mange gange tror ofrene, at de er blevet besatte af en menneskeånd, og det kan de også godt være samtidigt. Men deres hovedproblem er de små grå klæbeånder, som har hægtet sig på dem. Efter nogen tid har de suget alt det materiale ud, som de har brug for og så forlader de frivilligt deres offer.

Ofte prøver de gode små grå at beskytte ofret, men tit er de ikke i stand til at modstå de onde små grås overgreb. Heller ikke den usynlige beskyttelsesdragt, som vi giver de mennesker på, som har fået uddrevet

en ond ånd kan beskytte dem.

Disse tapninger kan være en af årsagerne til barnløshed hos kvinder og til den meget omtalte dårlige sædkvalitet hos mænd, for de fleste af ofrene har for bestandig mistet evnen til at forplante sig. Det er måske den største katastrofe i denne forbindelse.

For et par år siden var vi til et foredrag i „Natur Balance Huset“ i Silkeborg om stjernemennesker og rummennesker med den kendte foredragsholder Vagn Rose fra Vejle. Han fortalte bl.a. om de små grå, og efter det hviskede jeg til Kate: „Måske er det noget vi skal kigge på“

I det samme vendte Vagn sig mod os og sagde, idet han pegede på os: „Det er noget I skal tage Jer af!“ Og sandelig - en uge efter havde vi vort første offer, som havde alle de symptomer, som Vagn havde talt om. Vi vidste i første omgang ikke rigtigt, hvordan vi skulle bære os ad med at få fjernet uhyret, og bad derfor om hjælp oppefra. Den kom prompte. Vi fik at vide, at vi skulle sende bud efter „De tre store engle fra Triaderne“. Det havde Vagn også foreslået. Vi fik at vide, at vi under ingen omstændigheder selv måtte prøve at trække dem bort fra det offer, som de havde hængt sig på ligesom en grå rygsæklignende skygge. Det kunne blive farligt for os selv. Så vi gjorde, som vi var rådet til og bad om at få besøg af de tre store engle. Normalt er de tre meter høje, men da de kan tilpasse sig jordiske forhold så vi så dem som engle af almindelig højde.

Vi bad dem nu om at fjerne den lille grå, og mens den ene engel så til og kontrollerede at alt gik rigtigt til, trak de to andre forskellige slanger med kanyler ud af kvindens krop. Hun troede at hun blot var almindelig besat, men vi havde af hendes symptomer forstået at de var helt anderledes og i tråd med, hvad vi havde fået fortalt. Hun havde faktisk hørt om de små grå før hun kom til os, så hun var ikke overrasket over vores konklusion.

Derpå forsvandt de tre engle med den sprællende lille grå imellem sig, og vi fik at vide, at vi ikke skulle kere os om destinationen, idet det blev bestemt af de tre engle alene. Vi gætter dog på, at det enten blev ekspederet op til eget rumskib eller sendt helt ud til deres planet, hvad der ville være det bedste.

Men englene kan dog i visse tilfælde sende dem så meget lys og kærlighed, at de kan forandre sig. Dette afgør de efter en kontakt med

deres overordnede i englehierakisystemet.

Kvinden blev så healet af Kate og blev fuldstændigt restitueret, og vi har ikke hørt mere til hende.

Nogen tid senere kom vi ud for en rigtig forskrækkelse, da vi blev bedt om at komme ud og se på et mindre hestestutteri, hvor der var problemer med hestene. De lavede en forfærdelig larm hver nat kl. 2, og selv om man havde installeret videoovervågning, havde man aldrig fundet årsagen til hestenes uro.

Man havde i stuttriet tre heste, hvoraf den ene pludselig var blevet helt ustyrlig og ikke ville lade ejeren komme i nærheden af sig. Den vendte bagdelen til og sparkede ud efter hende. Den var med hendes ord blevet fuldstændig „uridebar“.Ejeren kunne ikke engang få lov til at lægge en grime på den.

Vi nærmede os forsigtigt boksen, og mente efter at have brugt vort tredje øje, at hesten nok havde fået besøg af en naturånd i sin boks. Kate prøvede at tale beroligende til den, og da hun førhen har været meget glad for at ride og derfor er mere vant til heste end jeg, blev hesten så rolig, at den tillidsfuldt stak sit hovede ind mellem hendes fremstrakte hænder.

Derefter trak hun hvad hun mente var en naturånd ud af hesten og bar den hen til stalddøren for at slippe den løs. I det samme blev hun klar over, at det ikke var en naturånd, men i stedet for en lille grå, som hun havde fat i. Det viste sig, at hesten fornylig var blevet kastreret, og ejeren mente, at det var på dyreklinikken, at den havde hentet den lille grå. Det var nemlig efter hjemkomsten derfra at den var blevet fuldstændig ustyrlig.

Vi tog imidlertid hjem, men på vejen klagede Kate over en stikkende smerte i siden, som hun ikke kunne blive kvit. Det blev ikke bedre efter at hun var gået i seng, og midt om natten mens hun lå søvnløs slog det hende: Hestens lille grå havde hængt sig på hende i stedet for. Hun stod da op og bad om hjælp fra de tre engle fra Triaderne, så de kunne komme og befri hende. Det skete og hun kunne gå i seng igen og falde til ro.

Det lærte os, at vi for fremtiden skal være meget omhyggelige med hvad, det er vi har med at gøre, så vi ikke automatisk hver gang tror at det blot er en almindelig besættelse.

I de tilfælde, hvor vi finder ud af, at det godt kan være begge dele, fjerner vi først den menneskelige ånd og bagefter sender vi bud efter

englene for at fjerne den lille grå.

Sommetider kan der være tale om to små grå, som har overfaldet samme person. I begyndelsen troede vi, at vi godt kunne bede englene om at tage dem begge to med på samme tid, men det viste sig, at der tog vi fejl.

Efter at vi havde haft besøg af en sådan klient med to små grå på sig, kunne vi næste morgen mærke, at der var en meget dårlig energi i stuen.

Det viste sig, at den ene af de små grå ikke var kommet med og stadig var tilstede. Vi måtte derfor hurtigt igen udbede os et besøg fra Triaderne for at få hjælp til at få fjernet den sidste. Det lærte os, at vi altid i de tilfælde skal sende bud efter to hold engle for at hjælpe os.

Mange vil måske mene efter at have læst dette kapitel at vi er rablende skøre, men så er det vores trøst at vi ikke er alene om at have oplevet disse ting. Mange andre behandlere har haft den samme oplevelse, så vi tør godt tro på vore egne fornemmelser og gå ind og hjælpe de mennesker, som tillidsfuldt kommer til os.

De klienter, som vi på denne måde har behandlet seriøst har ihvertfald fået det bedre og det er det som tæller for os. Så må andre tro hvad de vil.

En „lille grå“ fjernes fra Jorden af to engle.

Kapitel 7

Besøg på et rumskib

...et længe næret ønske opfyldes

Det har altid været et stort ønske for mig at få lov til at besøge et rumskib. Som dreng mener jeg at have set et sådant skib svæve hen over vort hus, og jeg husker hvordan jeg allerede dengang brændende ønskede mig at komme på besøg oppe i rumskibet.

Jeg har i andre kilder læst beretninger om disse rumfartøjer og deres funktion i forhold til Jorden. Mange tusind rumskibe af forskellig størrelse er parkeret rundt om Jorden. Der er helt små observationsfartøjer, som vi kalder UFO-er. De er ikke ret meget større end en pæn stor familiebil og er tallerkenformede. Det er deres funktion at overvåge, hvad der sker på Jorden. Til det brug kan de udsende små appelsinformede lysende kugler, som kan observere på meget nært hold. Jeg er i besiddelse af et fotografi af en sådan kugle, som kan bevæge sig ufattelig hurtigt og kan skifte retning og position med stor fart. De rapporterer tilbage til UFO-en hvis de observerer noget, som kan betyde en fare for menneskeheden, sendes en besked op til de store moderskibe, som befinder sig højere oppe. Her afgøres det så om der skal gribes ind og på hvilken måde.

Det er helt sikkert sket i nogle få vel dokumenterede tilfælde i løbet af de sidste 50 år, og det skal vi kun være taknemmelige for. Hvis ikke denne overvågning havde fundet sted, havde vi for mange år siden haft en atomkrig, som ville have ødelagt Jorden og gjort den ubeboelig i årtusinder. Så ville planerne med at gøre Jorden til en hellig planet aldrig være blevet ført ud i livet. Så tak for det.

De store moderskibe, som kan have varierende størrelser kan være helt op til tre kilometer lange og de er som regel enten ovale eller cigarformede. De kan ændre deres molekylestruktur, så de bliver usynlige for det menneskelige øje, og heller ikke radaren kan få øje på dem. Som regel dækker de sig bag store aflange skyformationer, og de befinder

sig i to til tre kilometers højde, hvor de ligger geosynkront. Det vil sige, at de har tilpasset deres fart efter Jordens omdrejninger, og kan derfor blive liggende på samme sted hele tiden. Oprindeligt var de tænkt som evakueringsfartøjer, hvis det alligevel skulle gå galt på Jorden, så man ihvertfald kunne redde en del af dens befolkning.

Disse planer viste sig heldigvis at være overflødige, da de små UFO-er havde fået så megen styr på tingene, at det ikke længere var nødvendigt med at have disse evakueringsplaner. I dag fungerer de derfor som en slags mellemlid mellem os mennesker og den åndelige verden. De er bemandede med højt udviklede åndelige væsener, som ind imellem kan inkarnere her nede på Jorden i menneskeskikkelse.

Årene er imidlertid gået, og først i denne sommer (2003) fik jeg mit ønske opfyldt om at få lov til at besøge et sådant rumskib. En af mine venner Bente Lindgreen fra Fredericia havde for et par år siden set, at titlen på min bog ville blive „*Vejen til Lyset*“ og at den bl.a. ville komme til at indeholde en beretning om en sådan rumfærd. Vi fik et tilbud fra et par af vore andre venner Richy og Jens, som begge er højt udviklede stjernemennesker, om at komme med på en sådan tur, og vi sagde naturligvis tak til.

Selve turen startede hos Kate en tidlig morgen og på fastende hjerte forberedte vi os ved at sidde stille i stuen og begynde at meditere. Jens's veninde Anja var også tilstede. Jens og Richy guidede os, for de havde prøvet turen før. Jeg har delt beretningen om denne tur op i flere dele, alt efter hvem der oplevede hvad, for selv om vi foretog turen på samme tid og op til samme rumskib, kom der alligevel meget individuelle beretninger ud af det, fordi vi alle befinder os på hvert sit udviklingstrin. Jeg vil derfor lade hver enkelt deltager berette om sin oplevelse.

Jeg begynder først med Kates beretning:

„Jeg havde meget svært ved at lette fra den tunge Jord. Da turen startede fik jeg først en voldsom hovedpine, men den svandt langsomt bort medens jeg blev ved med at sige til mig selv: Jeg overgiver mig til universets mening med mig. Efter nogen tid slap sjælen fri og jeg steg op i rumskibet. Jeg følte, at jeg var den sidste af os fem tilstedeværende som nåede derop.

Jeg fornemmede at vi alle stod i en korridor hvor en høj kraftig

eksistens tog imod os. Så blev vi lukket ind i hvert sit rum for at tale med den, som var udvalgt til at tale med hver især. I rummet så jeg min åndelige rådgiver, som jeg fornemmede var en opstegen mester. Hele rummet var badet i et violet lys, og dette lys flammede ud og ind af ham. Han bad mig sætte mig godt ind i, hvordan de arbejdede i det åndelige hieraki og „Det store hvide broderskab“ og ligefrem lave et studie i dette emne, når jeg kom tilbage til Jorden igen, og derpå formidle det videre til menneskeheden.

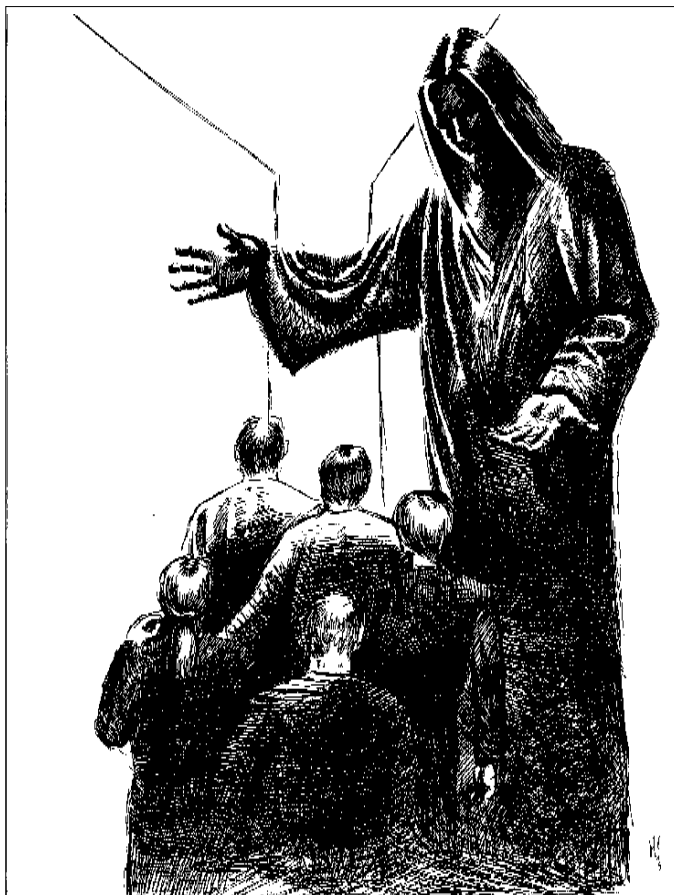
Så blev jeg ført en etage højere op og der blev jeg først bestrålet af det hvide lys og derefter af det gyldne lys. Jeg følte en stor salighed derved. Derefter blev jeg ledt en etage højere op igen, og der genfandt jeg de fire andre fra gruppen som var forsamlet på et slags podie. Vi blev præsenteret for en stor forsamling af sjæle.

Da jeg så mig omkring i salen var der overalt langs væggene store computerskærme, hvor der hele tiden flammede lys i forskellige farver rundt på skærmene. Den lysegrønne farve - hjertechakrefarven - fulgte mig, da jeg gik ud af salen og derefter blev jeg transporteret ned i min egen stue.“

Derefter vil jeg berette om min egen oplevelse :

„Jeg havde også svært ved at frigøre mig fra den jordiske atmosfære, men omsider lykkedes det mig at frigøre mig og følge efter de andre. Jeg fornemmede, at jeg var den næstsidste, som nåede op, og jeg blev også vist ind i et separat kabinet. Der blev jeg modtaget af min skytsånd St.Peter. Han omfavnede mig og gav mig et knus, og så begyndte han at takke mig for min hidtidige indsats på Jorden for at udbrede kendskabet til den åndelige verden. Jeg følte mig lidt flov, for jeg syntes ikke selv, at det var noget særligt og jeg har altid syntes, at andre forkyndere var langt dygtigere end jeg selv.

Men Peter forklarede mig, at med de evner og forudsætninger jeg havde, så var jeg nået langt, og han forsikrede mig, at han fortsat ville stå ved min side og støtte mig. Som et tegn på påskønnelse af min indsats hængte han en guldkæde omkring min hals og fortalte mig at jeg havde grund til at være stolt af min indsats og at jeg bare skulle stole mere på mig selv. Jeg blev helt flov over al den anerkendelse, men Peter forsikrede mig endnu engang, at det jeg havde præsteret var godt nok

Vi modtages på rumskibet.

og at jeg bare skulle fortsætte.

Så blev jeg flyttet en etage højere op og blev bestrålet af et mangefarvet lys, og jeg fik det indtryk, at jeg derigennem steg i min bevidsthed.

Til sidst mødtes jeg med de andre på et podie, og oplevede at se ud over en stor skare sjæle, som hylkede os fem, som stadig levede nede på den mørke Jord for at kæmpe med i Lysets kamp mod Mørket.

Så blev jeg også transporteret ned mens de andre fortsatte med andre oplevelser. Da jeg bagefter sad i Kates stue var jeg lidt tilbageholden

med at fortælle om min egen oplevelse, som jo nemt kunne opfattes som praleri og opblæsthed. Men de andre tog det heldigvis slet ikke på den måde og det var jeg glad for.“

Her kommer så Anja og Jenses oplevelse :

„Vi startede i Kates Devahus, hvor vi forberedte os sammen. Vi fik besked om at sætte os i en firkant med Jens i midten. Denne firkant skulle være med til at skabe energi, så vi alle fem kunne få energi nok til at flytte vor bevidsthed op i det rumskib, som ventede på os. Den person, som sad midten, skulle være guiden, som skulle føre os derop. Der blev så vist en port foran os, og vi fik at vide at vi skulle gå igennem den for at komme op i Rumskibet.

Men først fik vi forklaret, at vi skulle ind i et transportfartøj, som skulle føre os op til det egentlige moderskib og tilbage igen. I dette fartøj skulle vi snurre rundt i en spiral ialt ni gange. For hver omdrejning kom vi ind i et nyt bevidsthedslag udenfor tid og rum.

Efter disse informationer begyndte så rejsen og under denne tur skulle vi lukke øjnene, så vi kun i vor bevidsthed kunne fornemme, at vi blev fløjet op til moderskibet.

Da rejsen var slut kunne vi igen åbne vore øjne, og vi så da, at vi var i en slags informationshal, hvor vi skulle igennem en slags modtagelsesceremoni. Rundt omkring os så vi nogle mærkelige væsener. Nogle var blå og andre mere grå. De havde alle et stort hovede, men ikke nogen synlige kønsorganer selv om de var helt nøgne. Der var også nogle hvide væsener, som fortalte os gennem telepati, at de kom fra Theta-universet - den nederste stjerne i Orions bælte.

Endelig var der også nogle helt menneskelignende væsener fra Sirius B, som fortalte os, at de var de faktiske ejere og konstruktører af dette rumskib og flere lignende rumskibe. De var sammen med de øvrige væsener med i den galaktiske union, hvor alle arbejdede for at hjælpe laverestående planetmennesker med at stige op til et højere bevidsthedsniveau. Også Jorden var inviteret til at blive indviet til at stige op i dette højere niveau, og det var derfor at vi sammen med andre sjæle fra vor planet var inviteret op i rumskibet. Men hele denne udvikling var nødt til at ske ganske langsomt trinvis, og vi var blandt de første som var blevet inviteret og som nu skulle indvies. Vi fik at vide, at vi alle 5

Vi transporteres væk fra rumskibet.

var stjernemennesker, hvilket vi egentlig godt vidste, og at vi skulle være med til at bane vejen for den nye tid, som var ved at holde sit indtog på Jorden. Det var derfor vores opgave at oplyse de andre på Jorden om den åndelige del af livet. Efter denne information blev vi guidet gennem nogle oplyste korridorer, hvor vi mødte væsener fra andre os ukendte verdener. Vi fik hilsener fra de planeter de kom fra.

Til sidst endte vi på en stor åben plads. Vi stod ligesom på en balkon eller podie og så ned på en stor mængde sjæle, som hilste på os og vinkede til os. Vi fik så at vide at dette rumskib havde været vores hjem engang, før vi inkarnerede på Jorden som mennesker. Endnu engang blev det bekræftet at Sirius B var porten til Universet, og at alle stjernemennesker, som ville inkarneres på Jorden måtte igennem denne port.

Hvad vi yderligere fik at vide ønsker vi ikke at oplyse, da det var

private oplysninger til os selv om vore mål i livet på Jorden.

Vi fornemmede at rumskibet havde ventet på os i mange år og at det var godt at vi endelig var kommet.

Efter denne briefing kom vi ind i en stor grotte, som viste sig at være et slags tempel. Den var oplyst med mange forskellige farver, som reflekteredes af computerskærmene som et helt farveflimmer. Grotten endte i en stor balkon, hvorfra vi kunne se en pyramideagtig konstruktion. I stedet for en enkelt trappe op af den, var der tusinde små trapper, som gik på kryds og tværs. Der så ikke ud til at være nogen plan i disse trapper, så man kunne finde op til toppen, men det skulle også kun repræsentere alle de tusinder af veje, som mennesket kan gå for at nå op til toppen af pyramiden og dermed opnå fuld erkendelse.

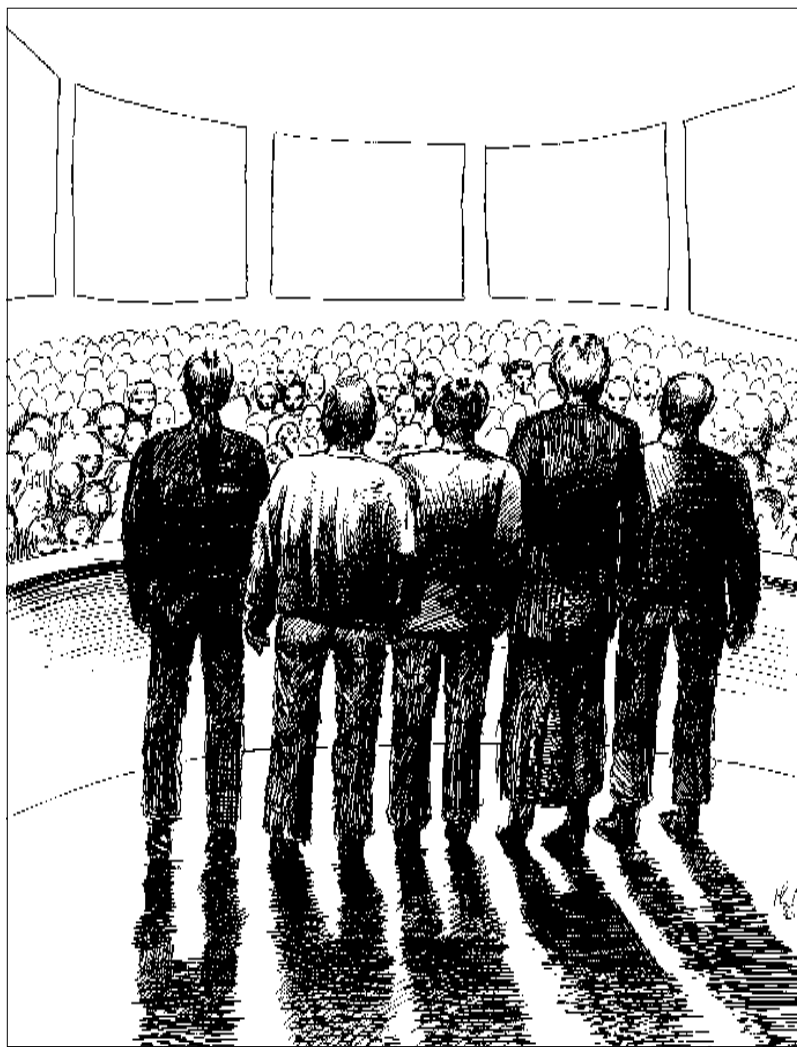
Vi blev nu ført ned til pyramidens fod og fik at vide, at vi skulle starte opstigningen op til toppen ad en trappe, som viste sig foran os.

Vi tog kun 5 trin op ad den og pludselig susede vi med lysets hastighed op til toppen som om vi befandt os i en elevator. Vi trådte så ud på en platform, som lå på toppen. På denne platform stod en skare af ældre mænd, som fortalte os, at de var vismænd fra Sirius B. De stod alle i skinnende blå kapper. En af vismændene sagde til os med høj røst: „Alle de, som skal indvies skal først dø, for at kunne blive genfødt i en ny bevidsthed“. Jeg fornemmede at han ikke mente en fysisk død, men at det var vor gamle bevidsthed, som skulle dø før noget nyt kunne komme ind.

Endnu en oplevelse ventede os, idet vi blev fragtet gennem nogle tuberør til centrum i skibet. Vi endte i et rum, som viste sig at indeholde en kæmpecomputer. Den viste sig for os som en vandagtig kugle, som hvilede på en pyramideformet sokkel. Computeren begyndte straks at tale til os med en metalagtig stemme. Den fortalte os, at den rummede alle informationer om skibets konstruktion og indretning og om livet på Sirius B. Vi fornemmede at den lagrede alle sine oplysninger i vor underbevidsthed, så vi senere kunne kalde dem frem.

Vi fik at vide, at Jorden igen skulle blive en hellig planet, og for at det kunne ske, skulle Kristusbevidstheden igen bringes ned på Jorden af de indviede. For at kunne tage denne Kristusbevidsthed med os, skulle vor gamle bevidsthed dø, så vi kunne blive genfødt til en ny åndelig bevidsthed.

Til sidst tog vi afsked med rumskibet. Vi mødte de andre tre og sam-

Vi præsenteres for rumfolket i rumskibet.

men gik vi gennem en flammende hvid port før vi endte nede i stuen igen hos Kate.“

Som man kan forstå var Jens' og Anjas oplevelse på mange måder mere intens og omfattende end vor egen oplevelse, men det skyldes at de begge har en højere åndelig bevidsthed end vi har. Derfor fik de lov til at opleve besøget på en mere uddybende måde end vi gjorde. Man kan sammenligne det med, at Kate og jeg endnu kun går i børnehaveklassen og de er rykket op i første klasse.

Alligevel var der mange lighedspunkter og endnu flere vil fremkomme, når nu Richy får lov til at fortælle om sin oplevelse.

Richys oplevelse:

„Jeg mærkede en meget kærlig atmosfære i stuen hos Kate. Jeg prøvede at stille ind på denne energi og mærkede pludselig, hvordan jeg ligesom blev skudt ud i rummet udenfor Jorden. På vej op til rumskibet så jeg mig tilbage og havde en fantastisk fremtidsvision. Jeg så en mængde smukke lysformer strømme ned mod Jorden. Det viste sig ved nøjere eftersyn at være en mængde rumskibe. De placerede sig oppe over Jorden i et symmetrisk mønster så der fremkom en enhed - et mønster af skibe ligeligt fordelt over hele Jorden. Disse rumskibe sendte gyldne stråler til hinanden så det dannede et gyldent netværk af lys og kærlighedsenergi rundt omkring Jorden. Skibene trak længere og længere ned mod Jorden. Jeg så da dette netværk af energistråler blive skubbet ind i selve Jordens atmosfære.

Jeg så derefter små lysende fartøjer komme ud af de store moderskibe og fordele sig til alle lande på Jorden. Jeg så energierne bevæge sig helt i de enkelte huse på jorden og videre ind i de enkelte mennesker, som stillede ind på og modtog denne kærlighedsenergi. Hvert enkelt menneske blev da forvandlet af denne kærlighedsenergi, som totalt ændrede menneskenes bevidsthed. Så oplever jeg at Jens beder os gå igennem en dør. På den anden side af den stod to lysende skikkelser og tog imod mig. De spurgte mig om jeg var parat til at gå igennem en lysende port. Jeg betænkte mig lidt, men blev så enig med mig selv om, at der ikke kunne ske mig noget. Jeg gik så gennem portalen og blev straks opfyldt at en masse energi.

Jeg oplevede så, at jeg stod ligesom på et stort podie og så ud over en

mængde væsener, og jeg så at omgivelserne var helt sølvglinsende. Det så ud til at være computerskærme og der for en mængde farver rundt på disse skærme i et rent farveorgie.

Pludselig så jeg ærkeenglen Michael, som er min specielle guide komme hen til mig. Jeg følte at han rørte ved mig at sendte en masse energi over i mig, så jeg kunne udvide min bevidsthed igennem dette.

Jeg kommer derefter ind i et andet stort rum, hvor jeg ser en stor gylden pyramide. Jeg kan også se, at der ud fra pyramiden stråler et netværk af energi. Så går jeg ned i pyramiden. Inde i den er et nyt rum, hvor jeg ser en masse computere.

Michael kommer igen hen til mig og viser mig en lille lysende kugle, som han holder i sin hånd. Jeg føler derefter at han stikker denne kugle ind i kroppen på mig og anbringer den i mit hjerte. Jeg kan bagefter stadig mærke denne lille energikugle.

Fra hjertet strømmer der nu en masse energi rundt i hele min krop og ud i alle mine lemmer og helt ud i mine gener og celler.

Jeg får så at vide, at han har lagt kuglen, som er fyldt med alt det som jeg har brug for i livet, inden i mig. Nu skal jeg bare lære at forstå hvad det er jeg har fået og lære at bruge denne energi. Men det er helt op til mig selv.

For mig var denne energioplevelse det største jeg oplevede. Denne energiopladning lukkede op for en masse kasser i mit indre og sparkede ligesom låget af disse kasser, så jeg kunne få fjernet alt det jeg havde fortrængt og lagt ned i de lukkede kasser, så en stor del af min indre angst fuldstændigt forsvandt.

Derefter blev jeg transporteret ned til Kates stue igen.“

Kapitel 8

Erkendelse er vejen

... til hvordan man bliver et mere oplyst menneske

Et gammelt dansk ordsprog lyder: „Erkendelse er vejen til forbedelse“ Det siger noget om, hvor vigtigt det er at erkende sine egne fejl og mangler før man kan begynde at reparere på sin egen karakter og væremåde. Det er også vigtigt for alternative behandlere - især dem som arbejder på det psykiske plan, at de er fuldt bevidst om, hvad de selv bærer på og at de har fået rensset ud i sjælen før de begynder at rense andre menneskers sjæle. Det giver også en bedre forståelse for folks problemer, at man har egne lignende erfaringer.

Et er i hvert fald sikkert: Man kan ikke stille sig op og være moralens vogter og det fuldkomne gode eksempel, før man har erkendt sine egne fejl og rettet dem. Vi begår alle fejl. Ingen slipper for det. Det fuldkomne menneske eksisterer ikke.

I mange år har selvudviklingskurser floreret og utallige mennesker har følt et behov for at kunne udvikle sig åndeligt. De har derfor valgt at gå på kurser i selvudvikling. Men efterhånden har mange fundet ud af at man sagtens selv kunne udvikle sig på en billigere måde ved bevidst og konstruktivt at gå ind i sig selv, finde frem til sine egne bløde punkter og så prøve på at rette dem. Men man må først selv erkende sine egne skyggesider, og det må man have hjælp til og derefter kan man så småt begynde at bearbejde sine fejl.

Hvordan man end bærer sig ad, så er det aldrig en let proces at gennemgå. Det kan gøre virkelig ondt at opdage, at man ikke er så godt et menneske, som man selv troede. Vi ved jo godt, at man kan være blind for egne fejl. Jesus taler jo om det problem, når han gør opmærksom på, hvor let det er at se splinten i sin broders øje men ikke kan se bjælken i sit eget.

Men der er ingen nem genvej. For det handler i virkeligheden dybest set om det gamle tema om de to modsat rettede kræfter, som findes i

ethvert menneske sind: Kampen mellem LYSET og MØRKET.

På et højere plan kan vi tale om kampen mellem det sorte og det hvide broderskab, om magten på Jorden. Den kamp er lige så gammel som menneskeheden historie. Den har bølget frem og tilbage i årtusinder og vil først ende den dag LYSET har sejret over MØRKET og næstekærligheden kommer i højsædet.

Vi kan spørge hvorfor GUD har tilladt MØRKET at eksistere. Hvorfor er alting ikke bare LYS? Men så glemmer vi, at GUD selv har skabt MØRKET. Hvorfor har han gjort det? Jo - for hvis ikke MØRKET fandtes, så havde mennesket ikke noget at kæmpe imod og stræbe efter. Så ville alt jo være såre godt og vi kunne hygge os i hver sin lille rede og aldrig komme videre. Nej - vi skal være glade for MØRKET. Ellers var vi ikke der, hvor vi er nu. Hele menneskeheden har haft udbytte ud af denne kamp. Vi er nået langt i vor udvikling takket være denne kamp.

Heldigvis er der en form for kontrol med denne strid. Den løber aldrig helt af sporet. Det kan svinge lidt frem og tilbage. Snart synes MØRKET at føre, men så kommer LYSET stærkt igen, og således går det op og ned.

Denne kamp er nødvendig. Den er sat igang og vedligeholdt af GUD som en udfordring til mennesket. Det er et tegn på at GUD aldrig har opgivet mennesket og dets udvikling henimod det fuldkomne. For Jorden kan aldrig blive en hellig planet for alle dens beboere er blevet udviklet til fuldkomne næstekærlige mennesker.

Hvis ikke MØRKET var der, ville vi slet ikke have noget incitament til at udvikle os, for det er gennem modstand og lidelse at vi mennesker skal udvikle os. Det eneste, som adskiller LYSET fra MØRKET er at MØRKET i sin kamp ikke har næstekærlighedsprincippet med. Det var dette Jesus kom til Jorden for at understrege og fastholde os i. Uden kærlighed til Næsten kan vi ikke lære at tænke mere på andre end på os selv, og så ville vi stadig have befundet os på dyrestadiet her på Jorden.

MØRKET er altså en nødvendig pol i GUDS plan med os, men han sørger hele tiden for, at der er en vis balance imellem disse to poler. Hverken LYSET eller MØRKET får lov til at dominere i en længere periode.

Vi kan tit forbande de mørke kræfter og ikke forstå, hvorfor vi hele tiden skal udsættes for dem. Mange mennesker har f.eks. spurgt mig om hvordan GUD kan tillade alt det onde på Jorden. Hvordan kunne han f.eks. tillade, at HITLER fik lov til at dræbe 6 millioner jøder under 2. Verdenskrig? Hvordan kan han også tillade at Bin Laden fik lov til

at dræbe 3.000 uskyldige mennesker under angrebet på World Trade Centret i New York i september 2001?

Vi forstår ikke hensigten med det, og det er næsten umuligt at give spørgerne et fornuftigt forståeligt svar. Vi skal ikke prøve på at forsvare GUD, for der er intet at forsvare. Vi skal i stedet prøve at forstå at der er en skjult mening med alting, og der er en hensigt med at sådanne ting sker. Vi kan ikke forstå at GUD, som jo ellers er en kærlig GUD, som elsker alle mennesker, kan tillade sådanne uhyrlige overgreb.

Men han gør det for at lade MØRKET få lige vilkår med LYSET, fordi LYSET kan jo netop kun ses på baggrund af MØRKET. En forståelse kan kun fremkomme, hvis vi accepterer, at alle prøvelser og onde gerninger og tilsyneladende uretfærdigheder er et led i GUDs opdragelse af os.

Lader vi alle de negative tanker få magt over vort liv, så ser vi kun MØRKET. Der er mange folk, som siger: Jeg gider snart ikke læse aviser mere eller se TV for det er kun elendighed, mord og overfald vi ser. Det passer jo ikke helt. GUD har sørget for at vi får en ligelig portion af begge dele. Så hvis man bare leder efter det, kan vi midt i alle de sørgelige og triste nyheder sagtens finde små livsbekræftende ting, som kan fortælle os at livet alligevel er værd at leve. Det kommer bare an på øjet der ser.

Men når vi tænker og taler alt for meget om de negative kræfters indflydelse, skal vi vide, at vi ved at gøre det netop påkalder MØRKET og lader det styre vore tanker og følelser.

Når unge mennesker f.eks. sidder og leger den lille leg med „Ånden i glasset“, så er det også at påkalde de mørke kræfter, for det er kun onde sjæle vi får fat i med den leg. Det ved de unge bare ikke i al deres naivitet, og derfor kan det gå grueligt galt, hvis man ikke ved, hvad man har med at gøre. Jeg advarer altid unge mennesker mod at lege den leg, der ellers er blevet meget populær i de senere år. Jeg har set alt for mange sørgelige følger af den. Folk kan blive besatte af en ond ånd og blive scizzofrene af det.

Når et forældrepar mister deres lille barn, rammes de altid af en så stor sorg, at de nemt glemmer at påskønne de gode ting, som også sker for dem. For dem er tabet kun uendeligt stort og uforståeligt og de bebrejder GUD hans hårdhed og ufølsomhed. Men selv i denne sorg er der en højere mening, som de ikke kan se.

Hvis ikke Bin Laden havde fået organiseret massedrabet i New York,

havde almindelige mennesker nok ikke taget hans trusler mod verdensfreden alvorligt nok. Der er en tilbøjelighed i mennesket til at skubbe ubehagelige ting fra sig og sige, at det nok ikke går så galt alligevel. Vi ville have lullet os ind i en falsk tryghed og ikke ment, at han er så stort et problem, som medierne og politikerne har gjort ham til.

Nu vågnede den samlede menneskehed op og besluttede at gå ind i et virkelig tæt samarbejde for at forhindre at det kunne ske igen. Bin Laden er helt sikkert udsendt af MØRKET for at få os til at tro, at GUD har forladt os og ladet os sejle i vor egen sø. I stedet for brugte GUD ham til at opdrage og udvikle os, så vi kommer mere ud af selvtilstrækkelighedens kvælende favn og begynder at samarbejde mod det onde i Verden.

GUD tillod Bin Laden at udføre sin onde gerning for at vække os til fælles kamp, for ellers kunne han jo så let som ingenting have stoppet ham. Da GUD jo er almægtig er han i stand til det, for han er skaberen og beherskeren af både det onde og det gode.

Det ironiske i sagen er at Bin Laden har formået at bilde en stor del af Verdens befolkning ind, at han kæmper for Allahs sag og at Allah fryder sig hvergang en muslim slår en jøde eller en kristen ihjel og ovenikøbet belønner vedkommende, når han dør for Allahs sag. Islam er desværre en tro som er skabt og fortolket af mennesker, som i deres blinde enfoldighed tror at GUD og ALLAH er to forskellige guder selvom det er en og samme. Andre kalder GUD for KRISNA og atter andre for BUDDHA. Men der er altså kun en af slagsen.

Bin Laden er ligesom Hitler og Saddam Hussein kun redskaber for MØRKET og er derfor dømt på forhånd til at tabe kampen. De kan triumfere i nogen tid, men de vil altid ende med tabe. Bare vi dog ville lære det.

Hensigten med MØRKETS tilsyneladende sejre er at vi skal lære at elske vor næste. Men det gør vi ikke i dag. Jesus kom med det samme budskab. Vi har haft 2.000 år til at lære det. Men vi er ikke kommet ret meget videre. Vi elsker ikke vor næste. Ikke i den snævre familiekreds, ikke på arbejdspladsen, ikke i det lille samfund, der hedder Danmark og slet ikke ude i Verdenssamfundet. Der mangler meget før det mål er nået. Måske skal der gå 500 år før det sker.

Indtil da vil GUD afprøve os gang efter gang. Vi har slet ikke set det

værste endnu. Der vil i årene fremover komme flere og større katastrofer med tab af mange menneskeliv. Hvad menneskene ikke selv kan finde på af ondskab skal naturen nok klare for os. Den stille AIDS-spredning, som stiger år for år, er langt fra kulmineret. Men fordi det sker stille og kun registreres i statistikken, lægger vi ikke så megen mærke til det. Men en verdensomspændende katastrofe er det. Og dens omfang skyldes netop vor manglende næstekærlighed og hensyntagen til hinanden.

Kan det enkelte menneske gøre noget for at imødegå alle disse katastrofer? Det er ikke meget. Vi kan oftest kun stå og se til eller sidde foran fjernsynet og blive chokerede over, hvad vi ser. Vi kan i ny og næ give penge til landsomfattende indsamlinger, men selvom der kommer mange penge ind på den måde slår det aldrig helt til.

Det er derfor på det åndelige plan at vi skal prøve endnu stærkere på at udvikle næstekærligheden ved at tænke lys og kærlighed både til ofrene og til udøverne af volden. Vi kan kun stoppe terrorister ved at gengælde ondt med godt og bede for deres sjæl, at de må finde ud af mørket.

Frygter vi hele tiden MØRKET og lader angsten styre os, giver vi indpas for MØRKET i os selv. Så tænker vi straks på hævn over de formastelige og så er vi inde i voldsspiralen, som ingen kan stoppe.

Tænk på hvad der er sket i Israel og Palæstina i de sidste mange år.

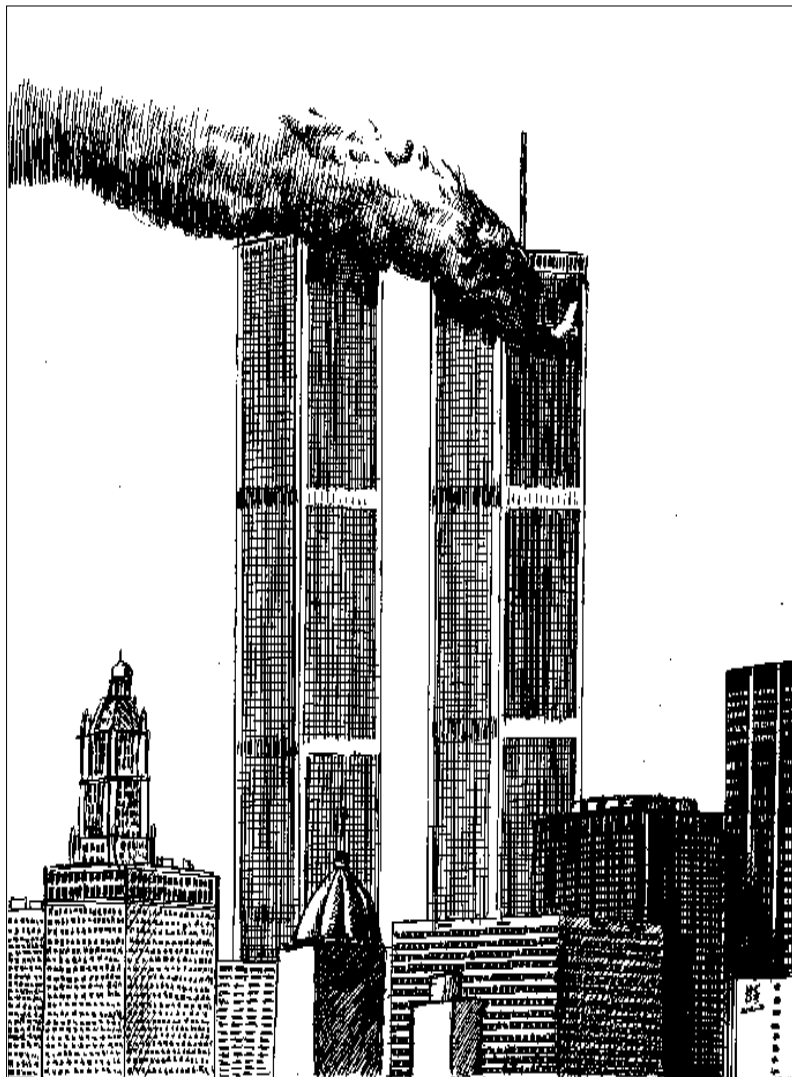
Jo mere lys og kærlighed vi formidler ud til vore medmennesker desto mere kan vi bekæmpe MØRKET, og jo mere vi kæmper mod MØRKET, jo mere vil det gøre for at stoppe vort lysarbejde. Men det vil ikke få held med det, hvis vi beder om hjælp oppefra.

Det handler Javes bøn om.

I min bog „*Den usynlige virkelighed*“ gengiver jeg en 2.500 år gammel bøn opsendt til GUD af en mand ved navn Jabe. Da sprogbruget er lidt gammeldags har Kate og jeg omformuleret bønningen til nutidssprog, så den kommer til at lyde:

“Tak fordi jeg ved, at du vil velsigne mig og udvide mit arbejdsområde. Tak fordi jeg ved at du så vil holde din hånd over mig og beskytte mig mod MØRKETS kræfter”.

Når vi udvikler vort kærlighedsarbejde kommer vi til at skinne som et lys, som er sat ovenpå en skæppe. MØRKET vil da straks komme farende og prøve på at slukke vort lys. Derfor beder vi GUD om at holde sin hånd over vort lys, så det får lov til at skinne i fred. På den

Angrebet på World Trade-centeret d. 11. september 2001.

måde tillader GUD hvert enkelt menneske at gøre sin lille indsats for at bidrage til verdensfreden ved netop at skærme vort lille lys. Et lille lys kan måske ikke gøre den store forskel, men lader GUD millioner af lys skinne, så oplyser vi Verden og MØRKET må flygte for alt det lys.

GUD prøver også at lære os at skelne imellem hvad der kommer fra LYSET og hvad der kommer fra MØRKET: Det kan være meget svært at se forskel, for MØRKET er fantastisk dygtig til at camouflere sine onde hensigter, så mange mennesker tror at det kommer fra LYSET.

Når vi får et input om at gøre dette eller hint og ikke rigtigt kan finde ud af hvorfra inputtet stammer, kan vi stille os selv spørgsmålet: Hvem gavner dette - mig selv eller min næste? MØRKET prøver på mangfoldige måder at „føre os bag lyset“ fordi vi ikke kan gennemskue tingene. Men hvis ikke vi kan finde ud af det, så er det bedre at undlade at gøre tingene, for så kommer vi da ikke uforvarende til at skade andre.

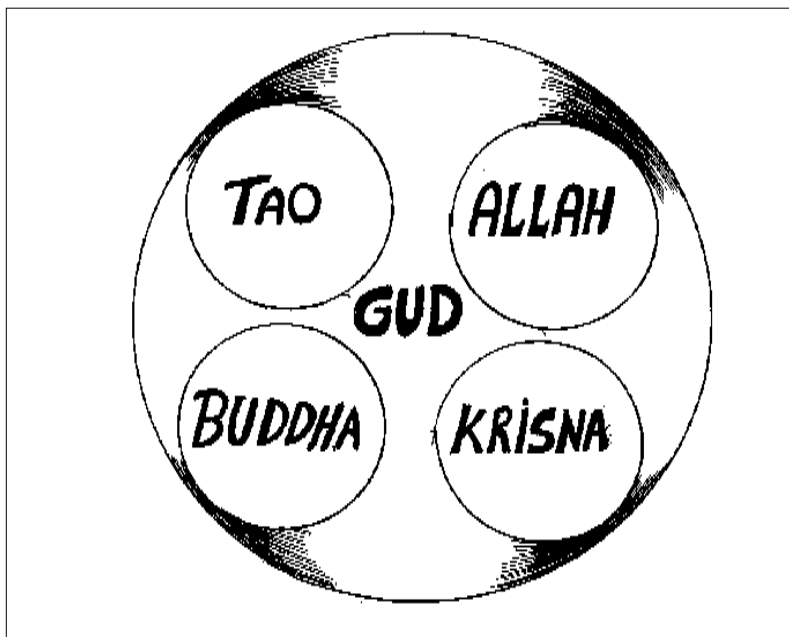
Ved at danne åndelige grupper af oplyste mennesker, som prøver på at arbejde for LYSET, kan der gøres en stor indsats mod MØRKET. Netop derfor prøver MØRKET så at splitte disse grupper ved at sætte splid imellem de enkelte medlemmer. Indenfor gruppen begynder man så at diskutere hvem i gruppen der har den rette forståelse. Det kan føre til endeløse diskussioner, som til sidst kommer til at dominere gruppens arbejde.

Inden længe deles gruppen op i mindre fraktioner og det er begyndelsen til enden. Det er derfor at der hele tiden opstår nye grupper og gamle grupper skilles. Kunne vi dog blot lære at respektere hinandens tro og opfattelse og forstå at ingen har 100% ret i alting, men at vi alle har fat i noget rigtigt.

MØRKETS forsøg på at splitte os åndeligt undgås ved, at vi ikke giver energi til mistillid og kritik, men starter med at påkalde LYSET, når vi mødes og arbejder sammen i gruppen.

Jeg har selv oplevet hvordan en sådan spirituel gruppe, som jeg havde startet på Fyn, og som bestod af åndelig udviklede mennesker med god vilje endte i splittelse, fordi vi glemte at lade LYSET styre vore møder og vore handlinger, men lod smålig egoisme trænge igennem og fordunkle det gode formål. Til sidst måtte vi give op og kunne ikke komme videre.

Man kan dog beskytte en sådan gruppes arbejde ved at forestille sig forskellige symboler svæve over forsamlingsbordet. Det kan være en

Guds mange forskellige navne.

kugle, som sender et blått eller gyldent rensende lys ned over deltagerne eller man kan beskytte sig med den femtakkede stjerne (Pentagrammet). Men først og fremmest ved at vise god vilje mod hinanden og lade de egoistiske energier blive hjemme og i stedet lade tolerance og næstekærlighed råde. Alligevel kan vi ofte udsættes for en større modstand i vort arbejde end vi kan bære og håndtere på det pågældende tidspunkt. Så er det bedst at tage en pause for at overveje om tingene kan gøres på en anden måde eller om man hellere bør stoppe med arbejdet.

En anden måde MØRKET kan angribe os på er ved at inklade små negative elementaler i vort sind. Det kaldes også „mørke tankeformationer. Det kan symboliseres ved at vi mærker at der er en meget dårlig energi i rummet, så det føles som om rummet er fyldt af små flagermus, øgler eller små gestalter af robotter eller kutteklædte rummennesker. Elementalerne kan gå ind i hjernen eller gennem svage punkter i vor krop. Indvaderes man af en sådan elemental, kan det opleves som om LYSET i hjernen

slukkes og en depression sænker sig over vort sind. Der lukkes helt af for lysindstrømningerne fra det høje, så forbindelsen mellem sjælen og personligheden (vor ånd) lukkes helt af. Vi kan da forsvare os ved at lade Jomfru Marias hellige hvide ild strømme igennem vort hjerte og ind i det område i kroppen, hvor vi føler, at der er noget galt.

Lader vi os f.eks. styre af ukærlige seksuelle lyster som kun går ud på simpel selvtilfredsstillelse uden kærlig hensyn til det andet menneske, er den beskrevne måde en god måde at rense sig på. Man fortsætter simpelt hen med at lade det hvide lys strømme igennem sig til problemet og den ukærlige lyst er forsvundet. Vi kan også forestille os, at det angribende elementarvæsen forvandles ved hjælp af engle, som sender lys ind i det, og dermed forvandler det og opløser det.

Men elementarvæsnerne kan også så et lille frø i os, som senere kan vokse sig stort eller de kan lægge et æg, som når det udklækkes udvikler sig til en negativ elementarkraft, som suger os for energi og hæmmer vores hjernevirksomhed. Det kan vi modvirke ved at vi renser os i Hel- ligåndens ild, så den fjerner ethvert kim af mørke i vort sjæl og i vor ånd.

Der er en bøn, som kan bruges, når man synes at MØRKET er ved at få for stor magt over en: *„Jeg takker Universet, fordi jeg ved, at LYSET vil strømme ind i alle mine celler, så de bliver rensede og oplyste, og jeg takker for at alle mine celler derved bliver styrket i frekvens, så træghed og tunghed fra alle mine tidligere negative oplevelser fjernes fra min bevidsthed.“*

Det, som hæmmer mange af os i at føle glæde over livet, er nemlig ofte, at vore mange tidligere negative oplevelser, har det med at dukke op i utide, så vi kommer til at mindes vore nederlag og dermed glemmer at vi har haft langt flere sejre end nederlag i vort liv.

Kampen mellem LYSET og MØRKET forsætter i mange år endnu. En dag ved jeg at LYSET vil sejre og dermed udrydde alt ondt i Verden. Jeg håber, at jeg får lov til at opleve denne dag - om ikke i dette liv så i hverfald i det næste.

Kapitel 9

Om at tro

... en opfattelse, som er helt min egen

Når jeg har været ude og holde foredrag på en efterskole eller en ungdomsskole er det tit hændt at en fyr rækker fingeren op og spørger med kraft i stemmen: „Sig mig engang - tror du overhovedet på GUD?“

Spørgsmålet skyldes som regel, at det jeg fortæller ikke ligner ret meget det, som de har fået at vide i skolen og ved konfirmationsundervisningen. Så jeg bliver selvfølgelig nødt til at svare på det yderst relevante spørgsmål. Og svaret lyder altid. „Ja - selvfølgelig tror jeg da på GUD - ellers stod jeg da ikke her og holdt foredrag om ham“.

De kigger lidt undrende på mig, for hvad mener jeg dog med det. Jeg forklarer dem så videre, at man kan tro på mange måder på GUD og at den statsautoriserede folkekirketro ikke er den eneste måde at tro på. Jeg tror nemlig på, at min tro er en privatsag mellem GUD og mig. Han er meget tolerant og forlanger ikke, at der kun er en måde man kan tro på, og at alle måder er lige gode - blot man tror, at han er til. Hvordan man så fortolker hans ord og mening med os mennesker er meget individuelt.

Det er derfor at vi har et hav af sekter og frikirker. Her i landet er der over 100 forskellige sekter og frikirker. Nogle grupper er ganske små og omfatter kun en snes mennesker og andre er næsten lige så store som Folkekirken og omfatter tusindvis af mennesker, men hver har de deres opfattelse af hvad der er den rigtige tro.

Så jeg har lavet en lille frikirke, som jeg kalder „Haralds verdensbillede.“ Den består kun af en person - mig - og det har jeg det godt med, for så kan jeg da ikke komme op at skændes med nogen om hvad der er den rette tro. Det indebærer også den fordel og jeg hele tiden kan indrette min tro efter hvad jeg erfarer, og jeg kan da roligt tilstå at jeg skifter opfattelse ret tit.

Det sker hver gang jeg forstår et nyt aspekt af GUD og så må jeg jo revidere min opfattelse og begynde at tro på en ny måde. Det behøver

ikke altid at betyde store omvæltninger i min tro, men ofte kun små justeringer, fordi jeg er blevet noget klogere.

Gid dog alle sekter og Folkekirken med havde den samme indstilling til troen på GUD. Men alle store kirkesamfund har det til fælles, at det engang vedtagne er evigt uforanderligt og at begynde at tro noget andet end sektstifteren troede for hundrede år siden er blasfemi og kætteri og en direkte årsag til en udsmidning. Man har værsgo at blive ved med at tro det samme til evig tid. Jeg kan ikke forstå at nogen ikke gør oprør mod denne stupiditet. Jeg tror på, at alle disse sekter og frikirker inklusive Folkekirken som jo også i grunden er en stor sekt, en dag vil ophøre med at eksistere fordi troen er blevet forstenet indefra og ikke mere svarer til det moderne menneskes udviklede opfattelse. Alting forandrer sig og den der ikke forstår det, får sig en gevaldig overraskelse en skønne dag.

Det skortede ellers ikke på en grundig oplæring i den Lutherske tro, da jeg gik i skole. Vi fik Kristendommen ind med en meget stor ske. Jeg vil nærmest sige, at vi blev tvangsfodret og det skete selvfølgelig ud fra den bedste mening.

Min lærer var også kordegn ved den lokale kirke. Han ville i sin ungdom gerne have været præst, men det var der ikke råd til eller også havde han ikke hovede nok til det, så han måtte nøjes med en lærereksamen og med den lidt mere ydmyge stilling som kordegn, organist og kirketjener.

Til gengæld brugte han så katedret som sin prædikestol. Hver mandag, onsdag og fredag havde vi religion, som vi kaldte det, i to stive klokketimer. Første time var helliget en grundig gennemgang af Luthers lille Katekismus, som skulle læres så godt, at vi kunne stå på et ben og lire den af. Derefter havde vi salmevers, og de skulle også kunnes udenad af alle i klassen. Der var ingen kære mor. Alle måtte tålmodigt høre på, hvordan også de småtbegavede hakkede sig igennem teksten.

I anden time stod Bibelen for tur. Heldigvis var læreren så optaget af sin forkyndergerning, at han efter at have ladet et par af de kvikkeste sige de to første linier af dagens tekst selv overtog katedret og holdt en direkte prædiken over dagens tekst, som altid var den følgende søndags tekst i kirken. Den blev udlagt forfra, bagfra, fra midten og ud til begge sider med alle hans egne private kommentarer. Jo - vi fik skam læst teksten, skal jeg love for. Jeg tror at vi nåede at komme hele Bibelen tre gange igennem inden 7. klasse. Dengang i nittenhundredeog fyrrerne tog man

kristendomsundervisningen meget alvorlig, og den blev bogstaveligt talt banket ind i hovedet på os, da læreren var meget flittig med at bruge spanskrøret, hvis vi ikke var opmærksomme nok.

Ovenikøbet var den lokale præst formand for skolekommissionen, og i den egenskab mødte han op på skolen en gang om året til overhøring for at kontrollere om vi havde lært det vi skulle om kristendommen og troen på GUD.

Denne tvangsindlæring satte sig mange spor i min bevidsthed senere i livet. Allerede dengang stejlede jeg totalt og tænkte: Kan det nu være rigtigt alt det læreren står og siger? Jeg blev en oprører mod det etablerede og fik lagt grundlaget for min kritiske holdning til præster og til Bibelen. Da jeg senere kom på seminarium for at blive lærer selv, fik vi i religion et fag, som hed kildekritik, hvor man gik kritisk ind i hvor Bibelens tekster stammede fra og hvor mange af dem man kunne bevise på anden måde. Det stod da klart for mig, at ikke alt i Bibelen stod til troende, mangt og meget var tilføjet eller fjernet. Det er nøjagtig det samme, som forfatteren Finn Abrahamowitz har fundet frem til i sin bog „Jesus - en biografi“.

Det gamle Testamente har meget gamle kildeskrifter som rødder, og de er svære at bevise eller modbevise. Men egentlig er de også lige-gyldige for mig, for de er som jeg før har skrevet „Jødernes fædrelandshistorie“ og det kan virkelig ikke interessere mig. Jeg synes det er vanvittigt at man stadig hver søndag i kirken skal høre nogle af de gamle overleverede historier og bruge dem som forskrift for, hvordan vi bør leve i dag flere tusind år efter.

Hvad „Det nye testamente“ angår, så er de i hvertfald næsten 2.000 år gamle og det har altid undret mig, at man ikke et eneste sted finder noget, som Jesus selv har skrevet. Det er anden eller trediehåndsberetninger nedskrevet 60-70 år efter Jesu fødsel af små komiteer af skriftkloge, som ikke havde modet til selv at lægge navn til, men henførte dem til de fire evangelister, der for længst var døde på det tidspunkt. De kunne heller ikke selv have skrevet dem, for det var illiterære mænd, som hver ken kunne læse eller skrive. At påstå andet er bevisligt løgn. I min forrige bog „Hvad øjet ikke ser“ har jeg med hjælp fra bogen „Vandrer mod lyset“ af Michael Agerskov fremlagt vidnesbyrd om, hvad der ikke er skrevet af de vise fædre i bibelkommissionen og hvad der foreligger

klare beviser for er sandt. Det sidste udgør kun 20% af bogens indhold. Kan man overhovedet fæste lid til en sådan samling usandheder?

De 20% sandhed i Bibelen er ikke meget at bygge en verdensreligion på. Så efter min mening kunne man lige så godt skrotte den Bibel og skabe en ny tro, for den kan slet ikke bruges som en opslagsbog for en GUD velbehagelig livsførelse.

Så foreløbig havde jeg altså ikke meget jeg kunne hælde mit hovede til, hvis jeg gerne ville vide hvordan man skulle tro på GUD og hvad der irriterede mig mere, var de alt for mange gamle indholdsløse ritualer, som Folkekirken og såmænd også mange af sekterne er fyldt med. Man kan i hvertfald ikke tage dem bogstaveligt.

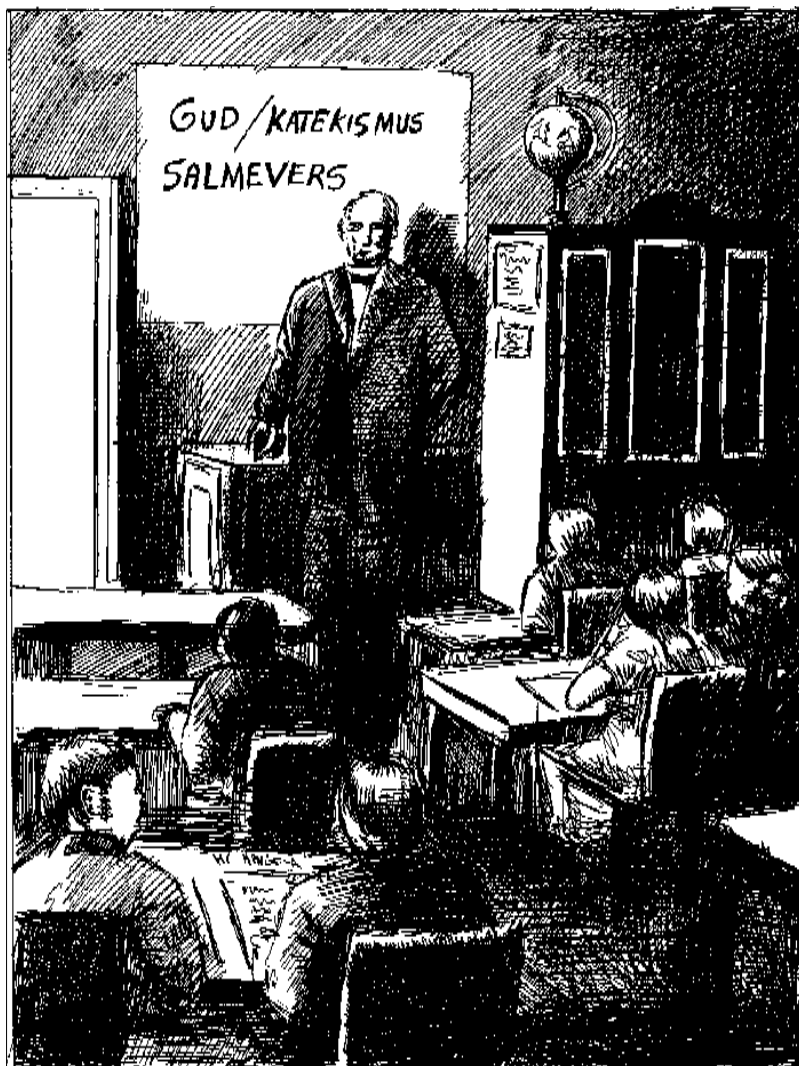
Det gjorde jeg i begyndelsen. Jeg fik derfor nærmest et chok, da præsten fortalte mig ved det første nadverbord, som jeg var tvunget med til søndagen efter konfirmationen at jeg nu skulle jeg få noget brød, som i virkeligheden var Jesu eget kød og en slurk vin, som skulle illudere som hans blod. Det var ved at vende sig inden i mig blot ved tanken om at jeg skulle være kannibal. Så det nadverbord, var både mit første, sidste og mit eneste.

Men man skal nok ikke tænke så meget over ritualerne, for det er bare ordskvalder uden betydning og alt skal bare opfattes symbolsk. Men hvorfor i alverden skal man symbolsk spise Jesus eget kød og drikke hans blod? En barbarisk skik, som rækker helt tilbage til gamle civilisationer, hvor man troede, at man ved at spise en andet menneskes kød og drikke af hans blod ville overtage noget af hans styrke.

Så alt dette var i hverfald ikke noget jeg troede på, og det var ikke min opfattelse af GUD. Jeg måtte altså som 14 årig igang med at finde ud af hvad jeg så skulle tro på.

Det tog mig mange år og faktisk fandt jeg først ud af det da jeg var omkring de 50 år. Jeg besluttede mig til at jeg ville lave min egen tro, som jeg kunne forholde mig til . Denne tro er baseret på de ting, som jeg har oplevet igennem mit 70-årige liv. Jeg er da kommer frem til følgende trossætninger, somjeg prøver at leve mit liv efter:

- 1) Jeg tror på en kærlig, tilgivende og tolerant GUD, som altid vil mig det bedste.
- 2) Jeg tror på at GUD er i alt levende, d.v.s. både i planter, dyr og mennesker og alt, hvad han har skabt.

Gamle dages kristendomsundervisning.

- 3) Jeg tror på at han har skabt os og givet os den fri vilje.
- 4) Jeg tror på at GUD elsker os og er med os alle dage indtil Verdens ende.
- 5) Jeg tror på at GUD i hvert liv udsætter os for lærestykker, så vi kan blive fuldkomne. d.v.s. at vi intergrerer den kvindelige og det mandlige i os, så vi ender med at blive halvt mand, halvt kvinde, og kan koble hjerne og hjerte.
- 6) Jeg tror på, at han gennem sine engle og vore åndelige vejledere udvikler os og forøger vor videnog indsigt gennem hver liv han skænker os ind til vi til slut er blevet fuldkomne.
- 7) Jeg tror på at GUD er kærlighed og derfor aldrig kan være en ond og straffende GUD, som „Det gamle Testamente“ beskriver ham. Det må stå for jødernes egen regning.
- 8) Jeg tror på at GUD, når vi fejler altid er parat til at tilgive os, blot vi indser vore fejl og angrer dem.
- 9) Jeg tror på at ligegyldigt hvad livet byder os, vil han os altid det bedste.
- 10) Jeg tror på, at vi i alt skal prøve at efterligne GUD, så vi tilgiver alle mennesker til alle tider i det uendelige.

Det betyder, at vi altid efter at have gennemgået en krise i vort liv skal spørge: Og hvad kan jeg så lære af det? Det er en positiv udnyttelse af noget som somme tider kan synes meget negativt. Vi skal lære at elske vore fjender. Kan man lære det, så vil man forstå at vor fjende blot er en læremester og at vedkommende kun er et redskab i GUDs hænder. Så vil vi opleve, at vi i stedet for at vise vrede og had mod dem der har gjort os ondt vil takke ham/hende for den lærdom, som er blevet bibragt os gennem deres handling.

Dette er i store træk hvad jeg tror. Man kan godt kalde det min trosbekendelse. Den bruger jeg til at tilrettelægge mit liv med. Jeg tror også, at man skal vise, hvad man tror på gennem sine handlinger. Derfor har jeg for mange år siden besluttet mig til, at jeg ville bruge den tredje og sidste del af mit liv på at hjælpe andre, hvis det er muligt. Så jeg uddannede mig til forskellige alternative terapier og dem udviklede jeg især efter at have mødt Kate. Vi er hinandens inspiratorer og læremestre.

Hun retter på mine fejl og korrigerer min indstilling, så jeg kan blive endnu mere tjenende og yde endnu mere hjælp til de, som trænger og fremfor alt bevare min ydmyghed i arbejdet. Jeg kan kun det, som GUD har givet mig lov til at yde. Hvis han ønsker mere af mig udvider han blot umærkeligt mit arbejdsområde og så kan jeg begynde at bruge et nyt hjælpemiddel. Det kommer bare til mig. Jeg behøver ikke engang at bede om det, men det gør jeg nu alligevel.

Jeg tror, at vi er sat her på Jorden for at udøve kærlighedsgerninger mod vore medmennesker. Hvis alle folk blot erkendte det og gjorde det, ville Jorden være fri for krig, vold og terrorisme. Så ville Jorden blive styret af ren kærlighed ligesom oppe på devaplaneten Ganeb.

Jeg ved godt, at det er utopi at tro, at menneskene således kan forvandles fra dag til dag. Det vil tage mange år - måske århundreder, men en ny udvikling er trods alt sat igang, og en skønne dag bliver Jorden en hellig planet, hvor krig og ufred ikke kendes. Vi er jo på vej ind i et nyt årtusind, som er blevet døbt: *Fredens og næstekærlighedens årtusind*.

At være med til at fremme denne tilstand er et mål for mig hver eneste dag. Jeg tror på det gode i mennesket, og jeg bruger alle mine kræfter og evner på at udsprede dette budskab og udøve næstekærlighed, tilgivelse og tolerance til alle mine medmennesker. Det kan godt være at min indsats ikke batter så meget, men GUD ser på vore intensioner, og når vi gør det så godt, som vi kan, forlanger han ikke mere. Jeg holder foredrag om mit verdensbillede, og jeg er styret af en fast tro på, at hvis GUD ikke bryder sig om det jeg siger eller jeg direkte fortæller noget, som ikke passer, så vil han stoppe mig øjeblikkelig, så jeg ikke får lov til at fortsætte. Indtil nu har han ikke prøvet på at stoppe mig.

Jeg har skrevet bøger om mit verdensbillede og mine oplevelser i den åndelige verden, og jeg har gennem dem prøvet på at ændre folks opfattelse af Bibelen og Kristendommens fejlagtige opfattelse af GUD og om GUDs mening med os mennesker.

Sammen med Kate prøver jeg daglig på at hjælpe mennesker med deres dagligdags problemer, såsom samliv og angstsymptomer og meningen med deres liv. Jeg prøver på at få dem til at forstå at der er en højere mening med alting, at GUD elsker dem og vil deres bedste og at de blot skal tro på at selv om de af og til bliver ramt af negative ting, så er det blot GUDs mening, at de skal lære noget af det.

På det personlige plan oplevede jeg i denne sommer (2003), at blive

mindet om, at vi ikke har lovning på et evigt liv hernede, og at man skal skønne på sit gode helbred så længe man har det. Jeg fik uventet to blodpropper i hjertet og måtte på Skejby Sygehus gennemgå en firdobbelt by-pass-operation, som til alt held gik godt. I dag er jeg igen *fit-for-fight* og har det ligeså godt som da jeg var 20 år yngre.

Men det får da en til at tænke over livet og døden. De gamle havde et ordsprog, som jeg ved den lejlighed blev mindet om: Beredt på døden altid vær - den kommer når du mindst den tænker nær.

Vi er så vant til at skyde dødens nærhed fra os og bilde os selv ind at vi har oceaner af tid. Men operationen har da fået mig til at glædes over hver ny dag og forstå, at jeg bare ikke kan gå og drive den af og tro, at jeg har mange år endnu før det bliver min tur til at gå op ad trappen mod den store port. Der skal arbejdes her og nu og der er meget der skal nås, en masse mennesker som skal hjælpes og en masse informationer som skal spredes til folket. Når man som jeg er ansat i Vorherres Informationsdepartement, så har man aldrig fri. Men heldigvis trives jeg med det og har gennem operationen fået mere energi og kræfter til at fuldføre jobbet. Havde GUD nu besluttet, at han ikke kunne bruge mig mere i dette liv, kunne han jo så let som ingenting have sat en stopper for mit liv. Men jeg følte bagefter, at han forærede mig 20 år til ved at give mig et nyt hjerte og dermed fornyet energi.

Han mente vel, at jeg skulle have lov til at fortsætte mit arbejde sammen med Kate selvom det udefra set måske kun er en dråbe i havet. Jeg takker imidlertid GUD for livet og håber at han fortsat vil holde sin hånd over mig og beskytte mig mod MØRKETS kræfter. Derfor fortsætter jeg så længe han kan bruge mig.

Dette var så min femte bog. Om det bliver den sidste kan kun tiden vise.

Funder Kirkeby 2003

Litteraturfortegnelse:

Abrahamowitz, Finn: *Jesus - en biografi*, Høst og Søn. 2002

Agerskov, Michael: *Vandrer mod lyset*, Vandrer mod Lysets forlag, 10. oplag. København 1994

Benzon, Gorm: *Spøgelser og sagn fra danske slotte og herregårde*, Askholms Forlag 1999

Berger, Klaus E: *Sandheden, som folk ikke måtte kende*, Forlaget IKAN

1998

- Berger, Klaus E: *Urevangeliet*, Forlaget IKAN, 2. oplag 1994
Bibelen, Det Kgl. Vajsenhus Forlag Kbh. 1855
Bjørndal, Niels: *Medicinskabet 2002*, Lademann 2002
Brochmann, Inger: *Stjernebørn - indigobørn, hvem er de?* Sphinx Forlag 2003
Cooper, Diana: *I lyset af engle*, Sphinx Forlag 2002
Frederiksen, Jens Kristian: *Naturens bevidstheder og hjælpere*, Ca'Luna Bogforlag 2000
Grevelund, E.O: *Lad de døde begrave de døde*, Borgens Forlag 2000
Hein, Piet: *Kumbels lyre*, 166 gruk, 1950
Jensen, Harald G: *Atlantis - landet med de grønne enge*, Forlaget ANGEL, 2. udg. 2000
Jensen, Harald G: *Hjælp - det spøger!!!* Forlaget ANGEL, 2. udg. 2002
Jensen, Harald G: *Den usynlige virkelighed*, Forlaget ANGEL, 2. udg. 2002
Jensen, Harald G: *Hvad øjet ikke ser*, Forlaget ANGEL 2001
Kirkegaard, Karl Aage: *Reinkarnation er forenelig med kristendom* Vidomsbøgerne, Sct. Ansgars forlag. København 1999
Lorentsen, Asger: *Jorden skal lyse*, Serie i 4 bind, Borgen 1982
Lorentsen, Asger: *Spirituelle impulser* Serie i 4 bind, Borgen 2000
Moody, Raimond: *Livet efter livet*, København 1980
Ostenfeld-Rosenthal, Steen: *Kirken har aldrig fordømt troen på reinkarnation*, Sct. Ansgars Forlag, København 1996
Redfield, James: *Jagten på den elvte indsig*, Borgen, 2000
Stanfeld, D.E: *Engle til alle tider*, Forlaget Rowena, 1998

